This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

3 3433 08160807 1

Digitized by Google

Digitized by Google

NRCK
Latins 1791
[illegible]
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

(Anthologia ...

NRH

Novus

Digitized by Google

Digitized by Google

Anthologia.

NOVUS GRÆCORUM EPIGRAMMATUM ET ΠΟΕΜΑΤΩΝ DELECTUS,

CUM

NOVA VERSIONE ET NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A. M.

In Uſum Scholæ ETONENSIS.

EDITIO nova, recognita et prioribus multò emendatior.

Προϊοῦσι δὲ ἤδη σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους, ἐν μέτροις καταχοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς.

Lucian. de Gymnaſiis.

ETONÆ excudit T. POTE;

apud quem veneunt.

Veneunt etiam LONDINI apud J. RIVINGTON, et Filios;
B. LAW, et G. ROBINSON.

MDCCXCI.

Digitized by Google

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS

Digitized by Google

BENEVOLO LECTORI.

DEficiente jam Farnabianâ Epigrammatum Editione, novum procurare Delectum ſatius omnino viſum eſt, quàm veterem prelo reddendum commendare: ſuam enim provinciam non ubique feliciter adminiſtraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquam elegantibus omiſſis, plurima tamen vel ineptè παράδοξα, *vel miſerè argutula, vel Puerorum denique mentibus non ſine periculo credenda aſciviſſet. Nugis igitur, bujuſmodi ablegatis, alicunde reſarcienda erat jactura. Proinde, inſanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi, quantâ potui diligentiâ: at, ſi molem ſpectes, tenui, fateor, cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modeſta cultu, nec à noſtro propoſitio aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermiſſum diu queſti ſunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At ſic faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excreſceret molem. Namque Aurea Pythagoræ Carmina, Moſchi Fugitivum Amorem, pauló licèt prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque*

Digitized by Google

ina concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quòd ſi faſtidioſior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minùs gratos,

Diſcipulorum inter jubeas plorare cathedras,

neque me pigebit, ſatis beatum, ſi, quæ Pueris ſcribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus adeò inſervire ſtudui, ne, quæ aliàs non aſpernatus forem, cautus rejecerim et quæ vix ullo apud me loco futura eſſent, illorum gratiâ unâ forſan aut alterâ vice cooptaverim.

Hâc quoque potiſſimùm de causâ Latinam ſuſcepi Verſionem: quâ in Verſione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amuſſim reſponderent; ne, quos errores uſque huc erraverunt, porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino Verſionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrocinium, ſciant velim me nullo modo poſſe illorum ſententiæ accedere, tum quia aliter idoneis deſtituerentur adminiculis, qui in limine tantùm Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipſi ſuæ alicunde negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non fieri igitur poteſt quin credam, multo ſatius eſſe ut quocumque modo Puerorum erroribus obviam eatur, quàm ut vix unquam dediſcendos imbibant errores.

Adjeci præterea Notulas quaſdam, ut novam, ubi opus eſt, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: et ſicubi recepta uſque huc lectio loco movetur,

Digitized by Google

movetur, ne ſine causâ loco motam crederes. Vulgatis uſus ſum Codicibus, Epigram. Editione Brodæanâ; *Callimacho* Annæ Tanaquil. Fabri filiæ; *Anacreonte* Tanaquil. Fabri; *Poëtis Minoribus* Cantab. *editis.*

De Quintâ et ſequentibus Editionibus nihil ultra eſt quod te monitum velim, niſi me maturiori adhuc ductum conſilio, et novis adjutum auxiliis, prioribus quadringentis in ſecundâ Editione inſertis non contemnendam verſuum optimorum acceſſionem feciſſe, ex eodem Menandro, Philemone, aliiſque, quorum ope auctior olim prodiit et commendatior hic Delectus.

Habes etiam adjectam Vavaſſoris *Diſſertationem de Epigrammatum Collectoribus, doctam illam, et dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.*

Fave, ſi potes, et vale.

FRAN-

Digitized by Google

De Collectoribus Epigrammatum Græcorum.

COllegerunt apud Græcos Epigrammata ſuorum viri inſignes et ipſi poëtæ; primùm Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, ſed longo pòſt temporis intervallo, propiuſque à nobis, Maximus Planudes.

Ac Meleager quidem, homo natione Syrus, et oppido Gadarenus; quem Seleuco vi. Syriæ Rege ultimo, vixiſſe ferunt, incoluiſſe urbem Tyrum, in Co Inſula mortem obiiſſe: ex diverſis totius Antiquitatis ſex et quadraginta Scriptoribus Epigrammatum decerpſit flores, et inde coronam texuit, atque ita inſcripſit: cùm ſuum cuique florem poëtæ attribueret, ipſe pro parte aliquid in textum illud ſuave ac ſpecioſum conferret. Digeſtum opus, ac diſpòſitum pro ordine literarum, unde ſinguli poëtæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortaſſe ſatius, pro tempore, quo quiſque vixiſſet. Sed hoc, credo, quia facilius, et cujuſvis, neglectum: illud, quia varium magis, et artificii eſſe alicujus videretur, uſurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudiſſe Conſtantinus neſcio quis Cephalas, nec jam nominum aut perſonarum habuiſſe rationem, ſed res modò ſpectâſſe præcipuas, de quibus in Epigrammatibus ageretur, et in diverſa quædam capita diſtribuiſſe, ἤγουν ἐρωτικὰ ἰδίως, καὶ ἀναθηματικὰ, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ἐπιδεικτικα. Certè videre licet etiamnum Manuſcriptos Codices, in quibus iſte retineatur quadripartitus et conſervetur ordo. De patriâ verò Meleagri, deque habitatione non unâ, quod dixi, facilè intelligitur, cùm ex præclaro Epigrammate libri Anthologiæ tertii, in quo ipſe de ſe loquitur, Ἀτρέμας, ὦ ξεῖνε, βαῖνε, tum ex altero iſto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clauſulam, atque etiam diſtinctiora:

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα·
  Ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, καὶ διὰ τρέψεν ἐμ' ἡ Κῶς.
  Κάμε θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.

Digitized by Google

Μῦσαι δ'. εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα, μελιτ͂είοις ἠγλαΐσαν Χάρισι.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit: Deinde quæ me ſacra excepit Tyros, educavit virum: Poſtquam autem ad ſenectutem perveni, divina me Cos aluit: et adoptivum Meropum civem id ætatis fovit. Ac Muſæ in paucis Meleagrum me, Eucratis filium, per mellitas exornârunt Gratias.

Sed rem, quæ hîc agitur, maximè continet carmen verſuum propè ſexaginta, quod, procemii loco, coronæ Meleager ſuæ affinxit, ubi et poëtæ nominatim et flores appellantur, atque ut ſuus cuique aſſignatus flos eſt, inter ſe junguntur: quod ego carmen, in tam multis Meleagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam fuiſſe. Præterquam quod enim ſuavitate quâdam dictionis et numerorum ubique delectet, quædam nos, quæ nuſquam alibi extent, docere poteſt; ut illud, qui viri epigrammata, quæ feminæ, primùm fecerint: ut hoc quoque, ſtatim initio, Meleagrum, quod Sertum legerat, Diocli amico obtuliſſe, et ſui apud illud μνημόσυνον, hoc eſt, amoris pignus et monumentum, eſſe voluiſſe.

Μῦσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέτας ςέφανον:
Ἄνυσε μὲν Μελέαγρος, ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μνημόσυνον ταύταν ἐξεπόνησε χάριν.

Muſa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis poëta coronam texuit? Confecit Meleager, ac præclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expolivit manus:

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα· πολλὰ δὲ Μυρῦς
Λείρια· καὶ Σαπφῦς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα.
Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδε ἔγκυον ὕμνων,
Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνιδέω.
Ἐν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνεον εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδος· ἧς δελτοῖς ἔτηξεν ἔρως.
Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόιο Ῥιανῦ·
Καὶ γλυκὺν Ἠρίννης παρθενόχρωτα κρόκον.

Multa innexuit Anytes lilia: multa Myrus lilia: Sapphûs verò perpauca quidem, ſed roſas. Narciſſumque hymnum Melanippidæ choreis fertilem: Et novum œnanthes palmitem Simonidis. Ac plexuit

Digitized by Google

plexuit ſimul odoratum et ſuavem irin Noſſidis; cujus blandus ceram mollivit amor. Unà cum iſtâ ſampſuchum à ſuaviſſimo Riano; et dulcem Herinnæ crocum, puellis colore ſimilem.

Ἀλκαίε τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον·
  Καὶ Σαμίε δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλερὰς κισσοῖο κορύμβυς,
  Μνασάλκε τε κόμας ὀξυπόρε πίτυος.
Βλαισὴν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλε οἴνης,
  Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.
Τύμνεώ τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον
  Νικίε, Εὐφήμε τ' ἀμμότροφον πάραλον.

'Εν δὲ] Subaudi πλέξας, ἐμπλέξας. Sic verſu abhinc ſexto, et decimo ſexto, vigeſimo, &c.

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, et Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Præterea Leonidæ teneros hederæ corymbos, et Mnaſalci comas acutæ pinus, flexilemque platanum defregit ex Pamphili vite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis eſt. Et Tymnæ frondoſam populum albam, et viride ſiſymbrium Niciæ, et Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτε ἴον μέλαν ἡδύ τε μύρτον
  Καλλιμάχε. ςυφελῦ μεςὸν ἀεὶ μέλιτος.
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος· ὁ δ' ἐν μέσῃσιν ἀμείνων,
  Ὅς Διὸς ἐκ κερῶν εἶχεν ἐπωνυμίην.
Τῇσι δ' ἅμ' Ἡγησίππε ἐνέπλεκε μαινάδα βότρυν,
  Πέρσε τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος·
Σὺν δ' ἅμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμε,
  Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος.

Ac Damageri violum nigram, ſuavemque myrtum Callimachi, plenam ſemper denſati mellis. Et lychnidem Euphorionis; hic verò inter Muſas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hezeſippi implicuit racemum, qui agat in furorem, et Perſei juncum odoratum excerpſit. Unà cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, et punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίε τε κλάδυς Νικαινέτε, ἠδὲ Φαέννε
  Τέρμινθον· βρωτὴν τ' ἀχράδα Σιμμίεω.
Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα,
  Βαιὰ διακνίζων τ' ἄνθεα Παρθενίδος.
Λείψανά τ' εὐκαρπεύντα μελιςάκτων ἀπὸ Μυσῶν,
  Ξάνθὰς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω ςάχυας.
Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντεῖε γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
  Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγυς εὔσπορον, ἀνθέμιον.

Digitized by Google

Myrrhæque ramos Nicæneti, Phænniqne terebinthum, et veſcam achrada Simiæ. Tum ex prato fertili apiæ, exiguos carpens flores Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Muſis mel ſtillantibus, flavas è culmo Bacchylidis ſpicas. Inde Anacreontici cantionem illam dulcem nectarit, et fœcundam elegis anthemium.

Ἐν δὲ καὶ ἐκ φοβερῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀνάνθης
　Ἀρχιλόχου μικρὰς στράγγας ἀπ' Ὠκεανοῦ.
Τοὺς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδρου νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
　Ἠδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.
Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἧκε Πολυστράτου ἄνθος ἀοιδοῦ.
　Φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου.
Καὶ μὲν καὶ Ἀρίαν σταχυότριχα θήκατο νάρδον,
　Ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον.

Ἀλεξάνδρου] Ἀλεξάνδροιο fortè, vel Ἀλεξάνδρου τε. Sic enim conſtat verſus.

Atque etiam ex horribili criſpâque acantho florem Archilochi, parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos ſurculos oleæ, et Polycleti purpuream cyanum. Tum verò amaracum immiſit, Polyſtrati florem Poëtæ, et Phœnicium novum liguſtrum ab Antipatro. Nec non Ariam ſpicam nardi poſuit, Poëtam Mercurii domum canentem.

Ἐν δὲ Ποσείδιππόν τε καὶ Ἥδυλον ἄγρι' ἀρούρης,
　Σικελίδεώ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μὲν καὶ χρύσειον ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος
　Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄστρων τ' ἴδριν Ἄρατον ὁμοῦ βάλεν, οὐρανομάκεος
　Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἕλικας.
Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
　Φαιδίμου, Ἀνταγόρου εὔστροφον ὄμμα βοός.
Τάν τε φιλάκρατον Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ
　Ἕρπυλλον, κυανῶν τ' ἄνθεα Φαννίεω.

Poſidippumque, Hidylumque, raphanos ſylveſtres terræ, Sicelidæque anemonas. Quin et chryſeum ſemper divini Platonis ſtirpem, vi ſuâ ex omni parte fulgentem. Qui aſtrorum ſcientem Aratum eodem conjecit, et proceræ palmæ totondit cauliculos primos, qui lotum comantem Chæremonis, flammeæ admiſcuit Phædimi, Antagoræ tortilem buphthalmum, ac Phalacræum Theodori recens natum ſcrpyllum, et cyanorum flores Phaniæ.

 Ἄλλων

Digitized by Google

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα, τοῖς δ' ἅμα Μούσης
Καὶ σφετέρης ἔτι που πρώϊμα λευκοΐα.
Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύσταις
Κοινὸς ὁ τῶν Μουσῶν ἡδυεπὴς στέφανος.

Multaque aliorum germina nova addidit, ſimul et cum iis, Muſæ ſuæ, quæ citò oriuntur, leucoia. Cùm autem hoc amicis defero munus, tum poëticæ cultoribus communis hæc Muſarum ſuavis corona.

Altera eſt à Philippo Theſſalonicenſi corona contexta, eademque Camillo cuidam delata, inſtituto et exemplo Meleagri. Secutus quoque rectam ſeriem literarum Philippus, ut Meleager, ad Poëtas ſingulos, ſingulas vel plantas, vel flores, vel arbuſculas, explicandi et diſtinguendi cauſſa, aut ornandi adjunxit. Hoc diſſimile, quòd quatuordecim numero tantùm Poëtas recenſuit, quos ejuſmodi ſuis inſtruxit inſignibus; alios aliis, quibus quiſque vellet, deſignandos floribus permiſit. Sed iſta dici quid neceſſe eſt pluibus, quæ ipſe breviter Philippus complexus eſt? ſic enim loquitur præfatione ſuâ, quam, ineditam quoque adhuc, non patiar ampliùs deſiderari:

Ἄνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρου
Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν· ἀντα ἔπλεξα
Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
Γνῶθι καὶ ὁπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.

Cùm flores tibi excerpſerim Heliconios, et inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim ſpicas; nexui quoque Meleagri ſimile quiddam coronæ. Qui verò antiquorum noſtri decus, optime Camille, noſce et recentiorum in ea arte tenuitatem.

Ἀντίπατρος πρέψει στεφάνῳ στάχυς· ὡς δὲ κόρυμβος
Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος·
Τύλλιος ὡς μελίλωτον· ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος·
Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζώνας κρίνα· δρῦς δὲ Βιάνωρ·
Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Διόδωρος ἴον.
Εὐήνῳ δάφνην συνεπίπλεκε. Τοὺς δὲ περισσοὺς
Εἴκασον οἷς ἐθέλοις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Antipater

Antipater aptabitur coronæ pro ſpica; ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus: Tullius ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion; pro roſa Antiphanes, hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit, reliquos Poëtas confer cum floribus quibuſlibet novis.

Videſne, Lector, quid ſibi Philippus hic velit, quidve ſe profiteatur feciſſe? Ait à ſe collectos Poëtas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex procemio perſpicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis eſſe poſſunt antiquiſſimi, ſed aliis etiam Poëtis compluribus Græcis; plurimùm autem intereſt ad bonitatem et præſtantiam, eppigrammata eſſe à vetuſtioribus profecta, quod poſterius tempus priori multum ſcribendi laude concedat: inveſtigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigammatum collector, floruerit; nè ſua ei novitas fraudi ſit, aut minori certè in pretio et honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, eſſe video tria omnino, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus exteterit: quanquam aliud alio manifeſtius aperiat. Primùm, concinnum ſine dubio et vetere Græciâ dignum, eſt ejuſmodi, quod nos è Græco libenter propter elegantiam et venuſtatem argumenti, ut et alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀπηναμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε
Καίσαρος ἐν βωμῷ κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δὲ Θεοῦ Θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. Λητοΐδην γὰρ
Ἐχθήρασα, φιλεῖ Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μὴ τίκτειν οὐδὲ λίθος δύναται.

Phœbum alias Daphne ſprevit: nunc Cæſaris ultro
Ex ara ramos protulit alma ſuos.
Ecce Deo inventus melior Deus. Oderat olim
Latoïdem: Æneadum nunc amat illa Jovem.
Saxo radicem, non terra matre, profudit,
Non potis Auguſto non parere ipſe lapis.

Tenemus igitur ſæculum Philippi, qui ſic imperatori

 Cæſari

Digitized by Google

Cæſari victorias et lauros gratuletur, ut ejus honoris cauſâ fœcundum velit eſſe vel lapidem, quo nihil ſit ſterilius in rerum naturâ. Sed cùm felix hoc augurium de lauro ſive de palmâ, ex altari Cæſaris enatâ, alii prodiderint eveniſſe Julio Cæſari, alii Octavio Auguſto; nondum ſatis conſtat, utrius ſit Philippus cum ætate conjunctior. Leve diſcrimen, ut vides, Lector; ſiquidem alter alteri ſucceſſit imperator deinceps: tollendum tamen, cum ſecundo tertiove epigrammate tolli poſſit. Secundum epigramma ita habet:

Ψίττακος ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον,
  Ἤλυθεν εἰς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκ μελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν,
  Οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἤγαγεν οὐνόματος.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐρίζων,
  Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι, Χαῖρ', ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν· ἐς δὲ σε, Καῖσαρ,
  Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

E caveâ in ſylvas pictis effugerat alis,
  Humano doctus Pſittacus ore loqui.
Sæpe ſalutato recolebat Cæſare voces:
  Celſa nec oblitus per juga nomen erat.
Accurrere aliæ, ſubito didicere, volucres,
  Certatimque ſonant gutture: Cæſar, ave.
Flexit voce feras Orpheus in montibus: at te
  Vocales, Cæſar, ſponte loquuntur aves.

Tertium eſt illud:

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
  Ἄσχετος ὁρμαίνει μυριόδους ἐλέφας.
Ἀλλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
  Ἄντυγα διφρηλκεῖ Καίσαρος οὐρανίου.
Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θὴρ χάριν· ὄργανα ῥίψας
  Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

Non elephas turritus adduc, junctuſque catervis,
  In conferta ruit prælia dente truci.
Sed juga, ceu metuens, pronâ cervice ſubivit,
  Cæſareo Latium quo vehat axe ducem.
Commoda jam pacis ſentit fera: projicit arma
  Martia, fert juris pro quibus illa patrem.

Cui

Digitized by Google

Cui dubium nunc eſſe poteſt, quin uterque, et Pſittacus, et Elephantus, ad Auguſtum Cæſarem pertineat, in eumque unum duo hæc epigrammata cadant, fruſtra conferantur in alium? Eſt auctor Macrobius, reverſum Cæſarem, quaſi ſublimen Actiacâ victoriâ, ſalutatum à Pſittaco, ad id officii genus inſtituto, cùm garriret illud identidem, Ave, Cæſar, victor, imperator. Eundem verò Cæſarem, invectum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti ſubierint, etſi nulli ſuo loco hiſtorici ſcriptum reliquerint: tamen magna mihi orta ſuſpicio ita rem habere, vel ex eo quòd decretus defuncto à ſenatu in circenſi pompâ currus elephantorum. Quid ſi, vivo Cæſare Auguſto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid ſi ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatibus interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid ſi is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poëtæ? à quo tamen ipſe feſtivo facto jocularique dicto eluſus eſt: ut ſeſtertia centum millia ab optimo Principe, ſummoque ingeniorum amatore, blandiſſimus poëta expreſſerit. Quanquam nihil hic affirmo, Sed divinatio placet. Simul et admonere volui, ſi qui rem non noſſent, adirent locum Macrobii, aut etiam ſi noſſent.

Sequitur tertius conquiſitor epigrammatum et collector Agathias, Aſianus et Myrinæus, idemque ſcholaſticus apellatus. Cui non jam viſum coronam ullam plectere, aut ſingulos poëtas comparare ſingulis floribus, ut ſuperiores fecerunt duo: ſed proprê et ſimpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ ſymbolam ipſe contulerit. Hunc autem quingentis circiter poſt annis ætas tulit Juſtiniani, idem Conſtantinopoli vixit, et ſuum hoc opus ad Theodorum decurionem τὸν Κόσμα conſcripſit, ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ ſerius nata ſint quodammodo, et creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus et exagitat,

Digitized by Google

vel ut plagiarum, ſi quid affert quod tolerabile nec contemptum videatur; vel, ſi quid profert de ſuo, ut ineptum. Contumelioſius etiam Joſephus Scaliger, qui ineptiſſimum, quotquot ante fuerunt, non Poëtam, ſed literatorem appellet. Durè ab eodem Scaligero acceptus et Lucilius, apud quem eſſe jocos ait complures frigidiſſimos, et Græcanicas ineptias, ubi ſtomachum vix teneat. Gravis omnino et atrox: at juſta fortaſſe reprehenſio duorum. Sed hoc nihil eſt ad illud, quod in Paulo Silentiario condemnat ſæculum totum, dum Paulum aſſerit, ſui vitio ſæculi, ſive morbo laborare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus ſententiarum confragoſus, compoſitio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluiſſe binis aut ternis verſibus producere: dum ſe fœcundum atque uberem præſtet, nihil, præter verborum ſonitum et ampullas, attuliſſe.

Verumtamen quid hæc ad me cenſura duorum Criticorum? quid ad rem noſtram pertinet? Eo ſpectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cùm poſterius illud Græcorum poëtarum ſæculum tantum degenerârit à prioribus; ſatius futurum fuiſſe, ſi ipſi à ſe poëtæ non diſcerperentur, ne aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confuſa eſſent. Sic namque fore manifeſtum vel ex tempore, quanti quiſque faciendus poëta, quis honos cuique habendus; cùm excellentes à mediocribus ſecernerentur, ab utriuſque deterrimi: tutam imitationem juniorum futuram, quorum rudis ætas tam facilè malis nunc quidem et infructuoſis, quàm bonis et utilibus adhæreſcat; nec voluptati non ducendum, noſſe gradus et incrementa operum aut decrementa: cùm pretium indicare pauci queant, pauci, quid ſibi optimum ſit, eligere. Hæc porrò confuſio et perturbatio duplex: altera, cùm recentes poëtæ admiſceantur antiquis: altera, cum epigrammata nova novis quidem intertexta, priſca priſcis: ſed diverſorum ſcriptorum: non autem ponuntur continenter indiviſi poëtæ et indiſcreti.

Pæne

Digitized by Google

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuiſſe: quemadmodum Meleager et Philippus præpoſuerunt operi ſuo quædam, ſic Agathiam ſuo quoque ſcripto et collectioni affinxiſſe procemium, imò etiam procemia; qui et iambicis præfatus eſt, et hexametris. In quibus utriſque jam tum agnoſcas licet pompam inanem illam, et fucatam ſpeciem, et copiam nimiam, quæ in tempus potius, quam in homines confertur. Hæc procemia verò, quanquam non edita ante hanc diem, omitto tamen propter longitudinem, quam mihi ſtatui eſſe vitandam. Paululum quiddam deliberare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec nullo exemplo, ſeptem in partes ſeu libros diviſum: ne quis fortè primum ita diviſiſſe Planudem exiſtimet.

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς.
Ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐώκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετεκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀείρει,
Ὅσσαπερ ἢ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεηνίδος ἔλλαχε βίβλου
Ὅσσα θέμεν τύμβοισι, τάπερ Θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκειν.

Ac primum colligam, æmulatus antiquos, quæ ſcripſerunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis conſecrata. Etenim conveniebat veterum ſcriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcumque Poëta ſtylo incidit quovis loco, ſive in ſtatuis affabrè factis, ſive in alterius artis laborioſæ diverſis monumentis. Ac tertium, ſpatium novi ſortita ſunt libri quæcumque poſuimus in ſepulcris, quæ quidem Apollo tum verſibus perficere annuerit, tum ex vero perſequi.

Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀσταθέος τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βιβλίῳ παρὰ κρηπῖδα τετάρτην.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειν ἀέθλου,
Ὁππόθι κερτομέοντες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς

Γράψαμεν

Digitized by Google

Γράψαμεν, ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα κυθήρη
Εἰς ὀαρὺς ἐλέγοιο παρατρέψειε ποιείην,
Καὶ γλυκερὺς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας Βάκχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

Quæ vero et de vitæ multiplici ratione ac via ſcripſimus, et de inconſtantis fortunæ fallacibus momentis, aſpice, libri, circa ſedem quartam. Ac delectare poteſt forſan quinti venuſtas libri, ubi irridentes convitia et probroſum carmen ſcripſimus. Sextum volumen ſurripiens cithara, id feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio ſive apiario gaudia Bacchi, et amicas meri choreas, et vinum, et pocula, et lauta convivia cogitabis.

Calamo porrò notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, et indicavit Ægidius Menagius, vir in qaucis doctus, et commodavit nobis: ut hoc ei, præter cætera, ſtudioſi literarum acceptum referre debeant.

Reſtat ut de Maximo Planude, collectore poſtremo epigrammatum, quod promiſi, perſolvam. Is anno ſupra milleſimum trecenteſimo octogeſimo, Romæ, Urbano VI. Pontifice Maximo, Conſtantinopoli Nilo Patriarcha, cùm ibi floreret in cœnobio, multaque vir Græcis et Latinis literis excultus, ſcriberet, temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac diſtribuit ille quidem librum in ſeptem volumina, ut Agathias: ſed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit: id quod ex fragmento ſuperiore illo Agathiæ ſatis adparet, ſi quis cum eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ ſic tanquam per communes locos inſcriptiones; idque ordine ſervato quodam elementorum. In quo ſe et religioſum videtur præbuiſſe, honeſtique amantem, reſecandis turpibus quamplurimis; diligentem ac ſedulum, accerſendis undique et comportandis epigrammatis: et ſatis prudentem, diſponendis atque ordinandis.

ΕΠΙ-

Digitized by Google

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. ἈΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνιςάς.

Τέσσαρές εἰσιν Ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρές ἱροί,
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
[a] Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

a Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγριέλαιαν·
Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών·
Ἰσθμιακὴν δὲ πίτυν πόρεν Ἴνωος Μελικέρτης·
Σὺ δὲ σέλιν' ἐτίθεις, Ἀρχέμορε, ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Ἴσθμια] Repone Ἰσθμοῖ. En conſimilem locum, Ælian. Var. Hiſtor. l. iv. c. 15. ſub finem. Τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian, Vol. II. p. 272. Edit. Græv. et pag. 277. in fine: alioquin inconcinnè erit duplex ellipſis τοῦ κατὰ et diverſus in eâdem re loquendi modus.

Πυθοῖ] Dativus adverbialiter poſitus. Πυθὼ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

a Hos *Ang. Politiani* verſus, quia rem preſentem illuſtrant, adhærere paſſus ſum.

Digitized by Google

3. Ἄδηλον.

Εἰς Ἄμπελον.

Τίς ποτ' ἀκηδέςως οἰνότροφον ὄμφακα Βάκχυ
  Ἀνὴρ ἀμπελίνυ κλήματος ἐξέταμεν·
Χείλεα δὲ συφθεὶς χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
  Εἴη νεισσομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον;
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκέργῳ,
  Ὅττι μὲν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν·
Τῦ δὲ γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
  Ἤλυθεν, ἢ γοερῦ κήδεος ἔσχε λύσιν.

4. ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρυ.

Εἰς Ἀναπήρυς.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
  Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

5. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρείυς.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
  Εἶπε, κατὰ ςέρνων ἄορ ἀνασχομένη,
Ζώων μὲν σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
  Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις·
Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκύσω
  Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

Σωζομένα] *In meâ patriâ conſervatâ:* quod animo verè magno ſummum eſt miſeriæ privatæ ſolatium.

Digitized by Google

6. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπτίω, ὅμοιον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πάτριον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆστιν ἀνηναμένη·
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, ὐ γενεῇ βρεφέων.

7. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Ῥώμην.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης ὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑστᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέυσ' ἄνεμοι.

Καίσαρι] Nempe Germanico; qui, poſt amiſſam oceano claſſem, fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. II. Sect. 25. *Invictos et nullis caſibus ſuperabiles Romanos prædicabant* (Germani) *qui perditâ claſſe, amiſſis armis*, &c. *eâdem virtute——irrupiſſent:* ita omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus ſit oportet: In Cæsarem Germanicum.

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν, γαίης καὶ πόντυ ἀμειφθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτην ἠπείρυ, πεζοπόρον πελάγευς,

Ναύτην] Xerxem intelligit, qui Atho montem perfodit, ut claſſi iter pateret: et Helleſpontum junxit quâ exercitum tranſmitteret.

Digitized by Google

Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἐκαλονλάσιν ἔςεγεν Ἄρης
Σπάρτης· αἰσχύνεσθ᾽, ὤρεα καὶ πελάγη.

9. ἈΛΦΕΙΟΥ̃ Μιτυληναίου.

Κλεῖε, Θεὸς, μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου·
Φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν·
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών· οὐρανίη δ᾽ οἶμος ἔτ᾽ ἐς᾽ ἄβατος.

Ὑπέζευκται] Eleganter; *Mare ponte jungi* ſignificat; *terram ſubjugari*: vim enim utramque habet.

10. ἘΥΗΝΟΥ.

Εἰς Ἀνταπόδοσιν.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Ovid. Faſt. Lib. I. ver. 358.
Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

11. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Ἀπειλήν.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ᾽, ἢ τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ᾽ αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ ςωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν δ᾽ οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

Ἔρον] Ultima producitur ob ſequens aſpiratum.

12. ΠΑΥ-

12. ΠΑΥΛΟΥ Σιλεντιαρίυ.

Εἰς Ἀρετήν.

Μήτε βαθυκτεάνοισι τύχης κυφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ᾽ ἀςαθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ᾽ ἀρετὴ ςαθερόν τι καὶ ἄτροπον· ἧς ἔπι μύνης
Κύματα θαρσαλέως πontoπόρει βιότυ.

Ἐλευθερίην] Subaudi τῦ πλῦ. HORATIUS.

Rectius vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque dum procellas
Cautus horreſcis, nimium premendo
Litus iniquum.

πολεμίζεται] Rectius πελεμίζεται, κινεῖται, σείται. Sic Hom.

Ἧς ἔπι] Ut ἐπὶ νεώς· ad allegoriam appoſitè.

13. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἄσωτον.

Τὸν πατρικὸν πλῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππυ
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας·
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων, πατρικὸς φίλος, ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ᾽ ἐπιμείλια δύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ᾽ ἐλπίδας ἤλυθε πλῦτος,
Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ᾽ ἐν δαπάναις.
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιῤῥόθιον.

Εὐκτήμων

Digitized by Google

Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον ἐκ ἔτι κεῖνον,
 Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον·
Ἔγνω δ' ὡς ἐκ ἔςι, κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
 Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιςὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

14. ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Εἰς Αὐλητήν.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
 Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρᾳ,
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα, τὰς γὰρ Ἀθήνης
 Αὐλὲς ἐκ Φρυγίης ἔτος ἐληΐσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιέτοις τοῖ' ἐνέπνεες, ἐκ ἂν Ὕαγνις
 Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Ἐληΐσατο] Ἐκτήσατο, *acquiſivit, potitus eſt:* ita Heſiodus quoque alibi. Ὕαγνις] Pater Marſyæ.

15. ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Εἰς Αὐτάρκειαν.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· ἐδὲ τραπέζαις
 Δυλεύσω, μυσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλῦτον ἄνευ, κολάκων τροφὸν, ἐδὲ παρ' ὀφρὺν
 Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

Οὐδὲ παρ' ὀφρὺν ςήσομαι] *Nec vultum ſerviliter accommodabo:* ita vertere viſum eſt, quoniam παρίςασθαι ſignificat, *ſiſtere aliquid, ut quis conſcendat:* παρίςασθαι ἵππον.

16. ΠΑΛ-

16. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος ὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, ὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίη δὲ συνοικῶ·
Ὑβριςὴν πενίης πλῦτον ἀποςρέφομαι.

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὦ 'νθρωφ', ἵζειο τραπέζης,
Ψωμὸν ὀνείδειον γαςρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι, καὶ ἐςυγνωμένῳ ὄμμα
Συγκλαιών, κ' αὖθις σύγ' γελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος, ὔτε γέλωτος.
Καὶ κλαίω Μιλίη, καὶ γελάω Μιλίη.

Ὦ 'νθρωφ'] ὦ ἄνθρωπε.
Σύγ'] Disjungas σύγ' neceſſe eſt: pertinet enim ad ſequens γελῶν, ſenſu poſtulante: præceſſerat συγκλαίων.

Μιλίη] *Uxori*, nempe *meæ*. Hîc Scholiaſtes peſſimè ſe dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε·
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἔςι δ' ἀνὴρ σοφὸς ὗτος, ὃς, ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῦ φιλοσόφυ.

Χαῖρε, Θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκῦσιν.

20. ΘΕΟΓ-

Digitized by Google

20. ΘΕΟ'ΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλȣτεῖν, ȣ̓κ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

21. Ἄδηλον.

Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον, ἤπερ ὅτ' ἔζης,
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐς' ἐλεεινότερος·
Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον ἢ πρίν.
Νῦν ὁ βίος πάντως ἐςὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ,
Πῶς ἅμα σοι κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Πάντως] Ita ſenſus commodior fiet: olim πάντων.

Ὑμέας] Duarum eſt ſyllabarum per Συνίζησιν.

22. ΠΟΣΕΙΔΙ'ΠΠΟΥ. οἱ δὲ ΚΡΑ'ΤΗΤΟΣ τȣ̃ Κυνικȣ̃.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα, καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τὶ, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; ȣ̓κ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι· ȣ̓ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον.

Ξείνης] Subaudi γῆς.

Ἐρημότερον] Subaudi βίον.

Τέκνα,

Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δισσοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Πολιαὶ] Τρίχες.

23. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Ἐκ τῦ ἐναντίυ πιθανά.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τὶ, κλέος.
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριςος
Ἔσσεται· ἐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος, αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίυ.

24. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεταί ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνὸς, γυμνὸς θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

Digitized by Google

26. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπȣδὴν μεϊαθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

27. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεϊαξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρȣ.

28. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ͂.

Ἡδέα πάνϊα κέλευθα λάχεν βίος· ἄςεϊ μέσσῳ,
Εὖχος, ἑταιρεῖα[illegible]· κρυπϊὰ δόμοισιν ἄχη·
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγε[illegible]κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας· ἐκ δὲ γ[illegible]ων οἶκος ὁμοφρονέει.
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφ[illegible]ς ἀεὶ βίος· ἔ[illegible]ος[illegible]
Πατρὶ, τέκος· φρȣ[illegible] τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ [illegible]ας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

Πολιὴ] Sub. θρὶξ· ſic *cani*, Latinè, ſine Subſtantivo *capilli*.

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνευ θανάτȣ σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
Λυγρά· καὶ ὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, ὔτε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σȣ τὰ φύσει καλά· γαῖα, θάλασσα,
Ἄςρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίȣ·
Τ' ἄλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεϊαι Νέμεσιν.

30. ΜΕ-

Digitized by Google

30. ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

Ἄπαντα τὰ ζῶ' ἐςὶ μακαριώτερα,
Καὶ νῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπυ πολύν.
Τὸν ὄνον ὁρᾷν ἔξεςι πρῶτα τυτονί.
Οὗτος κακοδαίμων ἐςὶν ὁμολογυμένως.
Τύτῳ κακὸν δι' αὐτὸν ὐδὲν γίνεται,
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
Λυπύμεθ', ἂν πλάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβύμεθ'· ἂν γλαὺξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Μακαριώτερα] Ita enim emendavi pro μακαριώτατα, poſtulante ſenſu. Grotius.

31. Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐςὶ τὰ γιγνόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττυσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐςι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐςι χρόνος.

33. ἈΡΧΙΌΥ.

Εἰς Βρέφος.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνοῦ παῖς ἕρπων,
Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.
Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τὸν λιμοῦ λύτορα καὶ θανάτου.

Ἀστυανακτείης] Aſtyanax, Hectoris filius, quem Danai præcipitem è turre dederunt.

34. ΜΕΝΕΚΡΆΤΟΥΣ.

Εἰς Γῆρας.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δὲ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

35. Εἰς Γραφίδα.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή·
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

Ἤμην ἀχρεῖον] Auctoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, niſi et hoc Tzetſis ſit, uti prius diſtichon à Suidâ eidem Auctori adſcribitur.

Ἑλικωνίδα] Heliconi ſacram, et Muſarum aſſeclam: Adjectivum eſt unius terminationis et fœminini generis, qualia ſexcenta; congruit cum με, nempe γραφίδα.

Ἐκ δὲ τοῦ] Χρόνου.

Ἀφθέγκτῳ] Activè ſumitur, pro eo, *quod non loquitur*, licet paſſivæ ſit originis; ſic poſt λιθοβλήτου.

36. AN-

Digitized by Google

36. ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Εἰς Δένδρα.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
    Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
    Κεκλάσμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη·
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
    Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Πάντας] Subaudi κατά. | Δένδρεσιν] Vide *Ovidii Nucem*.

37. ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι τανάης δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
    Ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φωτῶν,
    Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Κἀμὲ τὸν ὑμετέρῃσιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
    Ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

Φωτῶν] Meritò ſanè diſplicuit amico meo iſtud φωτῶν, adeoque mutari debere ratus φωλεῶν conjeci, συνιζήσει non infrequenti; ut verò *nidus* Latinè pro ipſis avibus, cur non et φωλεός?

38. ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἰς Δυσπραγίαν.

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
    Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν· ὠδὶς
    Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.

Πηροδέτῳ

Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάνῃ κατ' αὐχένος ἅμμα λυσάσας,
Οἰκτρὸς ἀμυκλήτῳ κάτθανε παρ' καλύβῃ.

39. Ἄδηλον.

Ἔπαινοι.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν· αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Ἐσθλὰ πάντας] Nota duplicem Accuſativum poſt λέγειν.
Ὦν] Atticè pro ὦσι.

40. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἔρωτα.

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψύχαις ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

41. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς Ἀχαρίστους.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ μηδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

44. Ἀδη-

Digitized by Google

44. Ἄδηλον.

Εἰς Εὐχήν.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λύγρα καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

45. Ἄδηλον.

Εἰς Τέττιγα.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ, ποιμένες, ἄγρῃ
Τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ᾽ ἀπ᾽ ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν παροδῖτιν ἀηδόνα, καύματι μέσσῳ
Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις·
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον· ἠνὶ δὲ τόσσας
Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ᾽ ἐκείνους.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

ξουθὰ] Subaudi μέλη, vel λαλήματα.

46. ἈΓΑΘΙΟΥ.

Εἰς Θάνατον.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ᾽ αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.

Αἱ

Digitized by Google

Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον] Ut vim hujus locutionis aſſequaris, ſciendum eſt verba geminari oportere; ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Oratio elliptica eſt, it ina Amore Fugitivo, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας, et paſſim.

47. Ἄδηλον.

Χαίρει τὶς Θεόδωρος, ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει, θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἄδηλον.

Εἰς αἴδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐξ Μερόης.
Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς αἴδην ἄνεμος.

49. Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σὺ τὶν ἄλλον·
Πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἷς αἴδης δέχεται.

Μενεῖς] Sic ſupra χαιρήσει. malè olim μενεῖν.
Δέχεται] Alludit ad Πανδοχεῖον. Omnes, communi tanquam hoſpitio, excipit Orcus.

50. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Θεούς.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ Θεοὺς, οὐδὲ λογιζόμενος.

Λογιζόμενος] Ἄτοπόν τι ποιεῖν, vel λανθάνειν. Lucian. Ed. Græv. Vol. I. p. 731. "Ἀνθρώπους μὲν ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον, Θεὸν δὲ διαλαθεῖν ἀδύνατον."

15. Ἀδέσ-

Digitized by Google

51. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὰς ἀεὶ νοσοῦντας.

Τὰς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τὰς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

53. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Κόλακας.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην.
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον. ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Πλείονα] Κατὰ πλείονα πράγματα.

54. Ἄδηλον.

Πλαστὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ,
Τοῦ δὲ φιλεῖν οὕτως οὐδὲν ἀπιστότερον.

55. Εἰς Θουκυδίδην.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ γε πάμπαν
Νῆις ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἃ μὴ νοέεις.

Μουσέων] Duarum eſt Syllabarum.

Γένος] Κατὰ.

Εἰμὶ δέ γ᾽ ἐ πάντεσσι βατός· φρῦροι δ᾽ ἀγάσαντο
Θεκυδίδην Ὀλόρε, Κεκροπίδην τὸ γένος.

56. Ἄδηλον.

Εἰς Μετριότητα.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐςὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐςὶ χολή.

57. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ͂.

Οἶκος καὶ πάτρη βιότε χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες, ἀνθρώποις ἐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

58. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ἀρτέμιδος Ναὸν.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ᾽ Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ᾽ αἰώρημα, καὶ Ἠελίοιο Κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτό τε, κὴν ἴδε, νόσφιν Ὀλύμπε,
Ἅλιος, ἐδὲν πῶ τοῖον ἐπηυγάσατο.

Ζῆνα] Jovis Templum.

59. ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίε.

Εἰς Ναυτιλίαν.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγὲ, σὺ γὰρ δρόμον ηὕραο πόντε,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,

Οἷον

Digitized by Google

Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἐνῆκας
    Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρυσέον γένος, εἴγ᾽ ἀπὸ χέρσυ
    Τηλόθεν, ὡς αἴδης, πόντος ἀπεβλέπετο.

Χέρσυ] Γῆς.

60. Ἄδηλον.

Εἰς Χελιδόνα.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
    Τέττιγ᾽, ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσι.
Τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα·
    Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἀρενὸν ἠερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; ὐ γὰρ θέμις, ὐδὲ δικαιὸν
    Ὄλλυσθ᾽ ὑμνοπόλυς ὑμνοπόλοις ςόμασι.

Τέττιγ᾽, ἀπτάνοις] Olim τέττιγα, πτανοῖς, male: ἀπτήνος, implumis, ab α privativa, et πτηνὸς, Doricè πτανὸς. Quo enim pullis jam alatis eſcam afferret?

Τάχος] Κατά.

61. Ἄδηλον.

Εἰς Πλυτῦντας.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλύσιός εἰμι.
    Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ᾽ ὐδεὲν εἶχον·
    Νῦν δ᾽ ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ᾽ ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλῦτος μόνος ἐςιν ἀληθὴς,
    Τἄλλα δ᾽ ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.

 Τὸν

Digitized by Google

Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
 Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
Οὗτος, ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
 Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

63. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Παραμυθίαν.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
 Τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο·
 Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

64. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Εἰς Πατρίδα.

Χαῖρ', Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
 Ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
 Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
 Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτὸς,
 Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

65. ἈΛΦΕΙΟΥ Μιτυληναίου.

Εἰς Ὅμηρον.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
 Δερκόμεθ' ἐκ βαθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,

Καὶ

Digitized by Google

Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ ςεφάνησι πόληος,
'Ηδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδεω. διὰ Μῦσαν ὃν ἐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

66. Ἄδηλον.

Εἰς Μένανδρον.

Αὗται σοὶ ςοματέσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι,
Ποικίλα Μυσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
Αὗται καὶ Χαριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
Στωμυλὸν εὐςοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐςὶν Ἀθήναις
Τ' ὐκ σέθεν ὐρανίων ἀπτόμενου περάτων.

Τ' ὐκ] Τὸ δὲ κλέος τὸ ἐκ σῦ ταῖς Ἀθήναις ἐςὶν ἀπτόμενον, ἅπτεται ὐρανίων περάτων.

67. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Σιωπὴν

Πᾶς τὶς ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐςι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

68. ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Εἰς Πρόνοιαν.

Ὅςις δὲ θνητῶν μέμφεται τὰ Θεῖ', ὅτι
Οὐκ εὐθὺς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, μετέρχεται
Τὺς μὴ δικαίυς, πρόφασιν εἰσακυσάτω.
Εἰ γὰρ παραυτίκ' ἦσαν αἱ τιμωρίαι,

Πολὺς

Digitized by Google

Πολὺς διὰ φόϐον, κ' ἐ δι' εὐσεϐῆ τρόπον
Θεὺς ἂν εὔξαιο· νῦν δὲ τῆς τιμωρίας
Ἄπωθεν ὄσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί·
Ὅταν δὲ φωρασθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ,
Τίνυσι ποινὰς ὑςέροισιν ἐν χρόνοις.

Πολὺς] Ita repoſui pro πολλοὶ ob id quod ſequitur εὔξατο. Grotius. Videtur fuiſſe gloſſema τῦ πολύς.

69. ΠΑΥ'ΛΟΥ Σιλεντιαρίυ.

Εἰς Σοφίαν.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
 Φροντίδας ἐκ ςέρνων τὰς πολιοκροτάφυς.
Πλῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
 Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
 Καὶ πενίην πλέτυ, καὶ θάνατον βιότυ.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθυς,
 Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

70. Ἄδηλον.

Εἰς Σωφροσύνην.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως, καλεναντίον ἀλλήλοισιν
 Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
 Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

71. Ἄδηλον.

Εἰς Τύχην.

Ἐλπὶς καὶ σὺ, Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
 Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· παίζετε τὺς μετ' ἐμέ.

Τὺς] Ἐρχομένυς.

Digitized by Google

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδȣ γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππȣ.
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρȣ βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο· καὶ πάλιν ἕτος
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως ȣ̓δενὸς, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἄδηλον,

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς Τύχης ἔχει φόβον·
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν ȣ̓κ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
Ὃ περιέτριψεν ἢ χρόνος τὶς, ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τὶς τȣ̃ καλῶς πράττειν δράμῃ.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεςέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς Τύχης
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τὶς ἐξ ἐλάττονος μέτρȣ,
Εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὸν δυσπραξίαν·
Ὄγκȣ δὲ μεγάλȣ πτῶμα γίνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
Σφάλλει δ' ἐκείνȣς, ȣ̔̓ς ἂν ὑψώσῃ Τύχη.

Τῷ] Mihi videtur omnino legendum τὸ, et cum φέρεσθαι jungendum.

74. ἈΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθυσι, τὸν δ' ἐσιδȣ̃σα
Εὐκτέανος κȣ́ρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ.
Καί μιν θῆκε σύνευνον· ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχρȣ̃
Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγηνορίης.

Ἡ δὲ

Digitized by Google

Ἡ δὲ Τύχη γανόωσα παρέσατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ τεὸς οὗτος ἀγὼν, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

75. ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῷος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὁ ἦν ἤδη νεύμενος εἰς ἀΐδην.
Παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
Ἠλακάτην ἕλκειν, κτῆμα πένητι βίῳ·
Ἢν δ' ἵκῃ εἰς Ὑμέναιον, Ἀχαιΐδος ἤθεα μητρὸς
Χρηστὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιοτάτην.

Νεύμενος] Νεόμενος.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Πολλὰ τὸ Δαιμόνιον δύναται, κᾂν ᾖ παράδοξα·
Τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
Καὶ σοῦ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει.
Κᾂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμός ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
Ἢ δρύας, ἢ πλατανοὺς οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

77. Τοῦ αὐτοῦ.

Μὴ πταίων φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καὶ σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου.
Ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρὰ, Τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. ἘΠΙ-

Digitized by Google

78. ἘΠΙΧΑ'ΡΜΟΥ.

Περὶ Εὐγενείας.

Ἀπολεῖ με τὸ γένος, μὴ λέγ᾽, εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
Μῆτερ, ἐφ᾽ ἑκάϛῳ τὸ γένος· οἷς ἂν τῇ φύσει
Ἀγαθὸν ὑπάρχει μηδὲν οἰκεῖον πρoσὸν,
Ἐκεῖσε καλαφεύγȣσιν, εἰς τὰ μνήμαλα,
Καὶ τὸ γένος, ἀριθμȣ̃σίν τε τȣ̀ς πάππȣς, ὅσοι.
Οὐκ ἕνα δ᾽ ἔχοις ἰδεῖν ἂν, ȣ̓δ᾽ εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ᾽ ἄν ποτε;
Οἳ μὴ λέγειν δ᾽ ἔχȣσι τȣ̃το, διὰ τινὰ
Τόπȣ μεταϐολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέϛεροι;
Ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ᾖ τῇ φύσει πρὸς τ᾽ ἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ᾖ μῆτερ, ἐϛὶ εὐγενής.

Ὅσοι] Subaud. εἰσι.

79. ΠΑΛΛΑΔΑ̃.

Εἰς Φθόνον.

Ὁ φθόνος οἰκλιρμȣ̃, κατὰ Πίνδαρον, ἐϛὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχȣσι βίον.
Τȣ̀ς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλα τὶς εἴην
Μήτ᾽ ἄγαν εὐδαίμων, μήτ᾽ ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριϛον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνȣς ἐπάγειν, ἔσχαλα δ᾽ ὕϐριν ἔχει.

80. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

81. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐςὶ κάκιςον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

82. ΣΤΑΓΟΥΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Εἰς Φιλαργύρυς.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃ λίπεν, ὐχ εὑρὼν, ἧψεν, ὃν εὗρε, βρόχον.

83. Τῦ αὐτῦ.

Εἰς Φιλίαν.

Θησαυρὸς μέγας ἐς' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τῦτον ἐπιςαμένῳ.

84. Ἄδηλον.

Εἴ με φιλῦντα φιλεῖς, διτλὴ χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσσον μιςεῖς, ὅσσον ἐγὼ σε φιλῶ.

Not. Hoc Epigramma Franciſcus Vavaſor in quarto ſuorum Epigrammatum libro primus edidit.

85. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μὴ μ' ἀδίκει σὺ,
Ἀρχὴν τῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείυς
Τὰς ὑφάλυς πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

86. ΛΟΥ-

Digitized by Google

86. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς φρόνησιν.

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ᾽ ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα,
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

87. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Εἰς φροντίδας.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

88. ἈΡΙΦΡΩΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ ᾆσμα.

Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια πρεσβίστα Μακάρων
Μετά σου ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
Τᾶς εὐδαίμονός τ᾽ ἀνθρώποις
Βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θηρεύομεν,
Ἢ εἴτις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποις τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται·

Πρεσβίστα] Ita p. 117. in Stobæi excerptis: Πρεσβύτατας τε Θεῶν Ὑγιείας, μειλιχοδώρου·

Μακάρων] Subaudi Θεῶν.

Εὐδαίμονος] Aliter ἰσοδαίμονος. Rectè: Reges enim Διῒ ἰσοτάλαντοι audiunt.

Πέφανται] Solenne verbum Homero, ubi inſperata ſalus ſe offert.

Digitized by Google

Μετὰ σεῖον, μάκαιρα Ὑγιεῖα,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς ὐδεὶς εὐδαίμων ἔφυ.

Οὐδεὶς] Forte, ὐδὲν εὔδαιμον.

89. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Χρόνον.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

90. Ἄδηλον,

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις ὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰς Ἀςρόλογον.

Τῷ πατρί μυ τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀςρολόγοι μακρόγηρων
Πάντες ἐμαντεύσανθ᾽ ὡς ἀφ᾽ ἑνὸν ςόματος.
Ἀλλ᾽ Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον,
Εἶπε δ᾽, ὅτ᾽ αὐτὸ ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

92. Τῦ αὐτῦ.

Εἰς Γραίαν.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγυσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

93. Τῦ αὐτῦ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὸν ὔποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.

Μὴ

Digitized by Google

Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καλάπλατλε,
  Ὥςε προσωπεῖον, κ' ἐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐςί· τί μαίνεαι; ἔποτε φῦκος
  Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάϐην, Ἑλένην.

Ὥςε] Ita legendum procul dubio, olim ὡς τό.

94. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Εἰς Δυσειδεῖς.

Ῥύγχος ἔχων τοιȣ̃τον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
  Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
  Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτȣ.

Ἐν ὄρει] Brodæus] ἐνόρῃ, pro ἐνόρα, legendum cenſet; tu nihil muta, mons enim imprimis çavendus erat Olympico, ne inde ſe præcipitem daret.

95. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Ψευδὲς ἔσοπλρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
  Ἔϐλεπεν, ȣ̓κ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμȣς, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας.
  Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

97. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν Θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακλα, τὸν βοηλάτην,
Ἑςῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκλοκλέπλης Αὖλος εἶπε βαςάσας,
Πολλοὶ μαθηλαὶ κρείτλονες διδασκάλων.

98. Τȣ̃

98. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Εἰς Ἀφύλακτον Οἶκον.

Κερδαλέȣς δίζεσθε δόμȣς, ληϊςορες, ἄλλȣς·
Τοῖσδε γὰρ ἐςὶ φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

99. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Βȣκόλε, τὸν ἀγέλην πόῤῥω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βȣσὶ συνεξελάσῃ.

100. ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Εἰς Ῥήτορα.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐςὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τὸ, τε Σίζει,
Καὶ Κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νȣ̃ν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥςε νοεῖν ἃ λέγεις.

Κάρκαιρε, Κοναβεῖ, Σίζει, Κελάρυσε, verba ſunt materialiter ſumpta.

101. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἴπερ τὸν ἀδικȣ̃ντ' ἀσμένως ἠμύνετο
Ἕκαςος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίζετο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς.
Οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ηὔξετο
Τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρȣ́μενοι
Καὶ τυγχάνοντες, ἧς ἔδει, τιμωρίας,
Ἦτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν, ἢ πεπαυμένοι.

102. ΠΑΛ-

102. ΠΑΛΛΑΔᾶ.

Εἰς Ὑβρίσας.

Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ μικρόν.
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

103. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὕβριζεν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθουν.

104. Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον· ὁ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν Ἀττικόν ἐστι μέλι.

Καλῶς εἰπεῖν] Luſus non invenuſtus in ambiguo ſenſu τοῦ καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, et barbarè loqui. Bene de aliis loqui, id demum eſt ſermonis vera elegantia, id eſt, Atticum mel.

105. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα;
Παῖσμα τόδ᾿ ἐστὶ τύχης, οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Ἄδηλον.

Εἰς Φειδωλοῦ.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

Ἀπὸ νῦν] Ἀπὸ τοῦ νῦν χρόνου.

107. Ἀ Ν-

107. ἈΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

Τȣ̃ γάρ τις ἄλλȣ, πρὸς Θεῶν περ', ἕνεκα
Εὔξαιτο πλȣτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τȣ̃ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος ἡδίϛης Θεῶν;
Τȣ̃ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· ȣ̓χὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

108. ΠΑΛΛΑΔΑ̃.

Πλȣ̃τον μὲν πλȣτȣ̃ντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλȣ́σιε, σοὶ δὲ πένης.

109. ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδον ἐν οἴκῳ.
Καὶ, Τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, Μηδὲν, φίλε, φησὶ, φοβηθῇς·
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφȣ ταναὸν χρόνον, ἠὲ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖϛον πλȣ̃τον ἀγειρομένῳ.
Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν ȣ̃ς αὐτίκα γῆρας ἰάπτει,
Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἶϛρος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην.

111. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Εἰς Μενέϛρατον Κυνικόν

Εἶναι μὲν κυνικόν σε, Μενέϛρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγȣ̃ν, ȣ̓δεὶς ἀντιλέγει καθόλȣ.

Ἀν

Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ᾽ ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι Κύνα.

112. ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Εἰς Ἄνδρας ἀγαθούς.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα,
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον.
Οἵ με καταςπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθαι χώρων πέμψαν ἐπ᾽ εὐσεβέων.

113. Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐὼν, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου·
Οὐδὲν γὰρ βιότου πιςὸν ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἥδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

114. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἢν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται,
Δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δήεις γ᾽ αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ἀΐδος] Subaudi δόμῳ.
Δίζεσθαι] Subintellige χρὴ vel δεῖ.

Εὐσεβέων] Subaudi χώρῳ quod ſupra expreſſum habes verſu abhinc nono.

115. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τȣ̀ς ἀγαθȣ́ς.

116. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Τῶν αὐτȣ̃ τις ἕκαςος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται,
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε κλαίει.

Τῶν] Ἕνεκα.

117. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος· ȣ̓ μακρὰ λέξω.
Θῆρις, Ἀριςαίȣ, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

Μακρὰ] Ῥήματα.
Δολιχόν] Supple νικήσας, inquit Fabri filia: potius χρόνον· δολιχὸς χρόνος alibi. Sententia hæc eſt: Ille quidem brevis eſt, at longo tempore ſub me jacebit. Tumulus loquitur.

118. ἈΝΑΚΡΈΟΝΤΟΣ.

Εἰς Ἀνδρείȣς.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ȣ̃ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' ȣ̓κ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ̃.

Εἰς Θεμιςοκλέα.

Ἀντὶ τάφȣ λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτᾳ
Δȣ́ρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβα κρηπῖδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην· τȣ́τοις θάπτε Θεμιςοκλέα.
Στάλα δ' ἁ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγȣσα
Ταμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

Τύμβα] Doricè pro τύμβȣ. | Σμικροῖς] Τάφοις.

120. ΦΙ-

Digitized by Google

120. ΦΙΛΙ´ΠΠΟΥ.

Εἰς τὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

Ὦ ξεῖν, ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι· τί δὲ τῦτο; πατρὶς δέ μοι· ἐς τί δὲ τῦτο;
Κλεινῦ δ' εἰμὶ γένυς· εἰ γὰρ ἀφαυροτάτυ;
Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν· τίς, τίνι ταῦτα λέγεις;

122. Ἄδηλον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις· τοίυ κ' αὐτὸς ὄναιο τάφυ.

123. Ἄδηλον.

Κὴν με καταχρύπτῃς ὡς ὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑ´ΧΟΥ.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἵππακον εὑρεῖν,
Καὶ Διδύμην· ἀφανὴς ὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

125. ἈΝΑΚΡΈΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαΐης ἥδ' ἐβόησε πόλις·
Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἠνάριστε συγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

126. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἵσατο Μάγνης
 Λαὸς, ὅτ', ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος,
Ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν οὕτως
 Ὁ φθόνος· αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχουσι γέρας.

Κενὸν] Non hîc idem valet, quod κενοτάφιον· Themiſtocles enim hîc ſitus erat: at φαῦλος, *vilis*, nec reſpondens meritis tanti viri.

Μεῖον] Lege μεῖζον. Senſus poſtulat, niſi malignius etiam cum virtutibus, quàm cum corpore, egit livor.

127. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ, ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

128. Ἄδηλον.

Εἰς Ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
 Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξιν ἐλαίης,
 Πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
Καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων,
 Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
 Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

129. ΣΙ-

Digitized by Google

129. ΣΙΜΟΝΙ'ΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
Ἀνθρώπȣς, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἡνίκα καὶ σὲ,
Χάρμι, τὺν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν· ȣ̓δὲν ἐκείνȣ
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

Ὀφθαλμοῖς] Scio quidem hæc verba ſic capi, Charmida nempe vivum et valentem verſatum fuiſſe coram oculis noſtris: nequeo tamen non putare et hoc ſignificari, eum charum quoque fuiſſe et oculorum noſtrorum delicias.

Ἑτέρῃ] Ἡμέρᾳ.

131. ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἰς Νιόβην.

Μȣ́ναν σὺν τέκνοις, νεκυοςόλε, δέξο με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντάλιδος·
Πληρώσει γαςὴρ μία σὸν σκάφος· εἴσιδε κȣ́ρȣς
Καὶ κȣ́ρας, Φοίβȣ σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε·
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

133. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίμων (ȣ̓ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν αΐδῃ.

Ὑμέων] Diſſyllabum.

134. ΛΟΥ-

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θύμον ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παῦρα, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

135. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Γυναῖκα.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
Δωρῦμαι, ϛοργᾶς λείψανον εἰς αΐδην,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαργος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἰ, αἰ, πῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ᾽ ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γυνῦμαι, Γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ἠρέμω σοῖς κόλποις, μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

Δάκρυα] Haud dubiè Meleager, omnium Epigrammatariorum vetuſtiſſimus, hoc Epitaphium in ſuam ipſius uxorem compoſuit. VINCENTIUS.

136. Ἀδέσποτον.

Εἰς Γέροντα.

Ἑξηκονταετὴς Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ᾽ ὁ πατήρ.

Πατήρ] Subaudi ἔγημεν ἄν.

137. ἸΟΥΛΙΑ'ΝΟΥ Αἰγυπτίου.

Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

Αὐτὴν Θειοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε δὲ τέχνης
Ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτὴν] Ita Æpigram. 179. αὐτὴν μητρυιὴν, veram, vivam: non picturam, at revera ipſam: pendet autem hic accuſativus à verbo ἐζωγράφει ſubaudito.

138. ΣΑΠΦΟΥ͂Σ.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Κόμαν] *Nec dubium de morte ratæ Cadmeïda palmis*
Deplanxere domum ſciſſæ cum veſte capillos.
Ovid. Met. Lib. IV.

139. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Κασσίης τῆς σώφρονος,
Εἰ καὶ τέθνηκε· ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

140. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Κρηθίδα τὸν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἣ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Καλὰ] Παίγματα.
Ἡδίσταν] Lege ἡδίστην: hoc enim Epigramma non Doricè ſcribitur.

141. ἩΡΑ-

Digitized by Google

141. ἩΡΑΚΛΕΙ'ΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρετημιὰς εἰμί· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
Ἐς λέχος, ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμην.
Δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
Γήρως· ὃ δ' ἀπάγω, μνημόσυνον πόσιος.

Ξεῖν'] Hoc Epigramma deſumptum eſt ex tertio Epigrammatum libro p. 390. non quidem integrum; quatuor enim priores verſus, utpote frigidiores, amputavi.

Δισσὰ] Subaudi τέκνα.

142. ΔΙΟΣΚΟΥΡΙ'ΔΟΥ.

Εἰς Δοῦλον.

Δοῦλος ἐγὼ, ναὶ δοῦλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
Δεσπότα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.
Εὐαίων, ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλῃς, σὸς ἐγὼ, δεσπότα, κἠν ἀΐδῃ.

143. ΛΕΟΝΤΙ'ΟΥ.

Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

144. ἈΡΧΙ'ΟΥ.

Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακέδονα.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· πατρίδες ἄρα
Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

Digitized by Google

145. Ἄδηλον.

Εἰς Ἱπποκράτην.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαὼς,
Πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλὴν οὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Τέχνῃ] Nota priorem ſyllabam corripi: ita in τέκνον, σταθμὸς, ὕπνος, στέψω. hæc autem enumero, ne fortè Lectori imperito injiciant ſcrupulum.

146. ἸΣΙΔΏΡΟΥ

Εἰς Ἰξευτήν.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστὸς ἕκητι.
Τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην,
Τρὶς δὲ τριήκοστὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παισὶ λιπὼν ἰξὸν, καὶ πτερὰ, καὶ καλάμους.

147. ΠΛΆΤΩΝΟΣ.

Εἰς Ναυαγήσαντας.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' ἀΐδης.

148. ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

149. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Νάξιος ȣ̓κ ἐπὶ γῆ ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χ' ὁ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως ȣ̓́νομα τύμβος ἔχων
Κηρύσσω παναληθὲς ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν Ἐρίφων, ναῦτιλε, δυομένων.

Ὑγρῇ] Θαλάσσῃ. | Ἐρίφων] Nimboſi enim Hœdi.

150. ἈΛΚΑΊΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτȣ́ρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βαρείης
Λαίλαπος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
Οὗ στείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πόντος
Ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
Πλεῖστα πολυκλαύτȣ κήδεα ναυτιλίης.

151. Ἄδηλον.

Ναυτίλε, μὴ πεύθȣ τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμὶ,
Ἀλλ' αὐτὸς πόντȣ τύγχανε χρηστοτέρȣ.

152. ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Εἰς Νέȣς.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

153. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Ἠῷοι Μενάλιππον ἐθάπτομεν, ἠελίȣ δὲ
Δυομένȣ Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί· ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη· δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν

Πατρὸς

Digitized by Google

Πατρὸς Ἀριςίπποιο· καλήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδῦσα δόμον.

154. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ὀρφέα.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, ὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις, ὐ θηρῶν αὐτονόμυς ἀγέλας.
Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, ὐχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμὺς, ὐ παταγεῦσαν ἅλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύρατο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις ςοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων ἀΐδην ὐδὲ Θεοῖς δύναμις;

155. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἀρχίλοχον.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχυ παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μῦσαν ἐχιδναίω πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης
Μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένυς.

156. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀρχίλοχον, καὶ ςᾶθι, καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν,
Τὸν τῶν Ἰάμβων, ὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κὴπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κὴπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρός, λύραν τ' ἀείδειν.

Digitized by Google

157. ἼΩΝΟΣ.

Εἰς Εὐριπίδην.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἐς', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῦδε·
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

158. ΣΙΜΟΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰς Σοφοκλῆν.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοερὺς ἐκπροχέων πλοκάμυς.
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδυ, ἥτε φιλορρὼξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος· ἣν ὁ μελίχρυς
Ἤσκησεν Μυσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ Σιδωνίυ.

Εἰς Ἀνακρέοντα.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφί σε κισσὸς,
Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ·
Ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀςέα τέρψιν ἄρηται·
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.

160. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἰς τὸν ἑαυτῦ Πατέρα.

Ὅςις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχυ με
Ἴσθι Κυρηναίυ παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

Οὐ νέμεσις· Μῦσαι γὰρ ὅσυς ἴδον ὄμμαῖι παῖδας,
  Ἄχρι βίυ πολιὺς ὐκ ἀπέθενῖο φίλυς.

161. ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἰς Ἑρμοκραῖέαν.

Εἴκοσιν Ἑρμοκρατέα καὶ ἐννέα τέκνα τεκῦσα,
  Οὐθ' ἑνὸς, ὔτε μιῆς ἠυγασάμην θανάτυ.
Οὐ γὰρ ἀπωΐςευσεν ἐμὺς υἱῆας Ἀπόλλων,
  Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἷλε κόρας.
Ἔμπαλι δ' ἃ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολῦσα,
  Φοῖβος δ' εἰς ἥβαν ἄρσενας ἠγάγεῖο
Ἀβλαβέας νύσοισιν. ἴδ' ὡς νίκημι δικαίως
  Παισί τε καὶ γλώσσῃ σιώφρονι Τανῖαλίδα.

Ἑρμοκρατέα] Lego Ἑρμοκράτεια.

Βαρυπενθήτας] F. Βαρυπενθήτυς.

Μολῦσα] Eleganter: Diana enim vocatur et Εἰλείθυια, quæ parturientibus adeſt. Eadem vis participio μολῦσα.

162. ΜΥΡΙ'ΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
  Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
Ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὕδει;
  Φρυρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκῖρον Ἔρως.
Ἆ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείραῖε τὸν λυκοθαρσῆ
  Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ' ὁ Ἔρως.

163. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἰς Πτωχόν.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, ὔτέ τι δεινόν
  Ῥέζων, ὔτ' ἀδικῶν ὐδένα, Γαῖα φίλη,
Μίκυλος· εἴτι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κύφη
  Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι Δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

Εἰς

Εἰς Πενίαν.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐστὶ πράγματα,
Καὶ πάντας αὐτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
Ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
Ἅπαντα τἀνιαρὰ, Λαμπρία, φέρει.

Καταφρονεῖν] Hoc planè eſt quod *Terentius* dicit, *Ad contumeliam omnia accipiunt magis.*

Περισκελέστερον] *Moleſtius, ægrius, gravius* ſignificare multis probat *Gatakerus* noſtras ad *Antonium.*

146. ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν Θαλῆν.

Ἦρ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε Θάλητος ὅρη.

165. Ἄδηλον.

Εἰς Μιλτιάδην.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρήϊα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι καὶ Μαραθὼν, σῆς ἀρετῆς Τέμενος.

Ταλαρήϊα] Fortè τὰ σ' ἀρήϊα.

166. Ἀδέσποτον.

Υἱὶ πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
Ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Υἱὶ πατὴρ] Epigramma vetus Latinum :

Quod decuit natam patri præſtare ſepulto,
Hoc contrà natæ præſtitit ipſe pater

Subauditur autem ἔθηκε poſt πατήρ.

167. ΔΙΟΓΕ'ΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙ'ΟΥ.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ', ἄμουσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.

Εἰς

Digitized by Google

Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς· ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

168. ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν Διογένη.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἷμα σοφοῖο
Διογένευς, βιότυ φόρτος ὁ κυφότατος.

169. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μέν πυ,
Ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή.
Αἱ δὲ τεαὶ ζώυσιν ἀηδόνης, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἀΐδης ὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰς Ἐπίκτητον.

Δῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Φίλος] Εὐδαίμων, *felix.* Vide *Grævii* Not. in Heſiodum. *Solus es quem diligunt Dii.*

171. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ'μβρακιώτης,
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην,

Εἰς Ἀΐδην] Ex verbis *Ciceronis*, lib. I. *Tuſcul. Quæſt.* ſatis conſtat pro Ἀΐδην legendum eſſe ἅλαδε. VINCENT.

Ἄξιον

Ἄξιον ἐδὲν ἰδὼν θανάτε κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ Ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

172. Ἄδηλον.

Εἰς Ὑβρίςας.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν ἐχ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Ἐπ'] Ἐπὶ pro ἔπεςι.

173. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν Μύρωνος βῦν.

Βυκόλε, ποῖ προθέειν με βιάζεαι; ἴσχεο νύσσων·
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. ΓΑΛΛΟΥ.

Εἰς τόρευμα Ταντάλε ἐν ποτηρίῳ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέςιος, ὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέε πλησάμενος ςόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλευς ἐςὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Ταῦτα] Subaudi κολάσματα.

175. ΛΟΥ-

175. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ἈΡΧΙΌΥ.

Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγῆς ἔμπαλιν ᾀδομένην,
Παντοίων ςομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον· ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Πανὸς ἑταίρην] Polyænus, l. 1. c. 2. de hac locutione appoſitè—ἈΝΤΗΈΧΗΣΑΝ δὲ αἱ πέτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης ἦχον πολλῷ μείζονος δυνάμεως τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησεν· οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφευγον· τοῦ δὲ Πανὸς τὸ ςρατήγημα τιμῶντες, τὴν ἨΧΩ` τῷ ΠΑΝΙ` ΦΙΛΗΝ ᾄδομεν.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

177. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

Ἁπαλὸν] Ἁπαλὸν γελάσαι, Od. ξ'. Molliter ridere.

178. ΞΕΝΟΚΡΆΤΟΥΣ.

Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἔρρευσεν κατάγεντος· ὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

Ἄξιον ὐδὲν ἰδὼν θανάτυ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ Ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

172. Ἄδηλον.

Εἰς Ὑβρίςας.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, παντὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἔργῳ
Μῶμος, ὃν ὐχ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Ἐπ᾽] Ἐπὶ pro ἔπεςι.

173. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν Μύρωνος βῦν.

Βυκόλε, ποῖ προθέειν με βιάζεαι; ἴσχεο νύσσων·
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ τόδ᾽ ἔδωκεν ἔχειν.

174. ΓΑ'ΛΛΟΥ.

Εἰς τόρευμα Ταντάλυ ἐν ποτηρίῳ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέςιος, ὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέυ πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλευς ἐςὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Ταῦτα] Subaudi κολάσματα.

175. ΛΟΥ-

175. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ἈΡΧΙ'ΟΥ.

Εἰς Ἄγαλμα Ἠχῦς.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγῆς ἔμπαλιν ᾀσομένην,
Παντοίων ςομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον· ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Πανὸς ἑταίρην] Polyænus, l. 1. c. 2. de hac locutione appoſitè—'ΑΝΤΗ'ΧΗΣΑΝ δὲ αἱ πέτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης ἦχον πολλῷ μείζονος δύναμέως τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησεν· οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφευγον· τῦ δὲ Πανὸς τὸ ςρατήγημα τιμῶντες, τὴν ἩΧΩ' τῷ ΠΑΝΙ' ΦΙ'ΛΗΝ ᾄδομεν.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον ὐδὲν ἔχων.

177. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδῦσα,
Κύπρι, θέλεις ὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

Ἁπαλὸν] Ἁπαλὸν γελάσαι, Od. ξ'. Molliter ridere.

178. ΞΕΝΟΚΡΑ'ΤΟΥΣ.

Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμῦ.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας χαμάδις βάλε· τῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἔρρευσεν καταγέντος· ὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

179. Εἰς Ἄγαλμα Ἥρας θηλαζούσης Ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρυιὴν τεχνήσατο. τοὔνεκα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάστης οὐ προσέθηκε γάλα.

180. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς Ναὸν Ἀσκληπίου.

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
Ἔμμεναι· Ἁγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια.

182. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰς Ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος. οὔνομα δὴ τί;
Λύσιππος. σὺ δὲ, τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τί δὲ ταρσοὺς
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος·
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν
Οὔ τις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Τἀξόπιθεν] Subaudi μέρη.

183. ΠΛΑ-

183. ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Εἰς Λȣ̓τρόν.

Ἢ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοῖον ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λȣσαμένη.

184. ΔΑΜΟΧΑ'ΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ͂.

Εἰς ἑτερὸν Λȣτρὸν μικρὸν.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κȣ̃ρος Ἔρως.

185. ΚΥ'ΡΟΥ.

Κύπρις σὺν Χαρίτεσσι καὶ υἱέϊ χρυσοϐελέμνῳ,
Ἐνθάδε λȣσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Ἀπὸ Ναυηγῶν.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρηξι Θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγȣς Λυκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ ȣ̓δὲν ἔχω.

187. ΜΕΛΕΑ'ΓΡΟΥ͂.

Εἰς Ζηνοφίλαν.

Ἡδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις
Ζηνοφίλα λίγει, ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιςείχȣσιν ἔρωτες,
Οὐδ᾽ ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.

Digitized by Google

Ἦ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Πόθον] Olim πόθῳ, nullo ſenſu.

Ἢ τί λέγω; πάντα] *Grotius* punctum interrogationis poſt πάντα ponit, et ſic interpretatur,

Omnia quid verbis perſequor? ignis ego.

188. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες. ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον, ἢ κεράσῃς.

Tibullus Lib. IV. Eleg. 5. appoſitè,

Nec tu ſis injuſta, Venus; vel ſerviat æquè
Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva.

189. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται; ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κώτιλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

191. Τῇ

191. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Ἠράσθης πλȣτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷ· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει;
Ἡ δὲ πάρος σε καλȣ̃σα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν,
Μηνοφίλα, νῦν τοι τȣ̈́νομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τȣ̃τ' ἔπος, ὡς ȣ̓δεὶς ȣ̓δὲν ἔχοντι φίλος.

192. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τόδε ςέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐςὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα ςεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐȣ̃σα·
Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις, καὶ σὺ, καὶ ὁ ςέφανος.

193. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μή ποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγȣσιν ἀληθέα, τȣ̀ς ἐν ἔρωτι
Ὅρκȣς μὴ δύνειν ȣ̓́ατ' ἐς Ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, ȣ̓ λόγος, ȣ̓δ' ἀριθμός.

Ἄλλης] Κόρης.

194. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπτίȣ.

Στέφος πλέκων πόθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα.

Καὶ

Digitized by Google

Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν,
Ἐβάπτισ᾽ εἰς τὸν οἶνον.
Λαβὼν δ᾽ ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

195. ῬΟΥ'ΦΟΥ Δομεςίκου.

Πάντα σέθεν φιλέω· μοῦνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, ςυγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

196. ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Τὸ τῆς Λαΐδος Ἀνάθεμα.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ᾽ Ἑλλάδος ἥ τὸν ἐρών-
των
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω, οἵη δ᾽ ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

197. ῾ΗΣΙΟ'ΔΟΥ.

Οὗτος μὲν πανάριςος, ὃς αὐτὰς πάντα νοήσῃ,
Ἐσθλὸς δ᾽ αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ᾽ αὐτὸς νοέῃ, μήτ᾽ ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ᾽ αὖτ᾽ ἀχρήϊος ἀνήρ.

Μήτ᾽ ἄλλου ἀκούων] Ex verſione Latinâ et Interpretibus Græcis hujus loci ſenſum nemo eruat. Quid enim eſt? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notiſſimus Helleniſmus omnes fugit. Ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλληται, eſt ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλληται, *neque alii parere vel auſcultare in animum inducat.* GRÆVIUS.

198. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθέντος Ἡρακλέους;

Εἰς Ἀρετήν.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης, Ἥρακλες· ἐπεὶ πόνος ἄσπετον εὖχος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν, μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθλαν.

199. ἈΡΙΣΤΟΤΕ'ΛΟΥΣ.

Εἰς Ἑρμείαν.

Ἀρετὰ πολύμοχθε,
Γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλιστον βίῳ.
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερούς καὶ ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
Καρπὸν τ' ἀθάνατον,

Ἀρετὰ] Olim legebatur uno tenore
Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ.
Menagius ad *Laërtium* ex uno duos conſtituit verſus, quem ſequor. Sic *Athenæus*, Lib. xv.

βίῳ] Pro βίου Doricè, olim βίῳ malè.

Ἑλλάδι] Apud *Stobæum* et *Grotium* ἐν proponitur Ἑλλάδι.

Καὶ πόνους] Variè legitur hic verſus apud *Athenæum*.
Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους ἀκαμάντας, τοῖον.
apud *Scaligerum* dicto loco,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους ἀκάματας, τοῖον.

Χρυσοῦ

Digitized by Google

Χρυσοῦ τε κρείσσονα καὶ γονέων,
Μαλακαυγήτοῖο θ' ὕπνου.
Σοῦ δ' ἕνεκ' ἐκ Διὸς Ἡρακλῆς
Λήδας τε κοῦροι
Πόλλ' ἀνέτλασαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' αΐδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς
Ἀταρνέως ἔντροφος
Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοίγαρ ἀοίδιμος ἔργοις.
Ἀθάνατοί τε μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μνημοσύνας θύγατρες,
Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Κρείσσονα] Κρίσσω. Athenæus.

Μαλακαυχητοῖο] Pro μαλακαυγητοῦ, quod pro μαλακαλγητοῦ, à μαλάσσω, *lenio*, et ἄλγος, *dolor*.

Σοῦ δ' ἕνεκ'] Athenæus σεῦθ' ἕνεκεν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες] Conjunctim legitur ἀναγορεύοντες et ἀγρεύοντες.

Δόμους] *Grotius* πύλας, nullà auctoritate nixus.

Ἀταρνέως] Ἀταρνεὺς τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. regia Hermiæ Tyranni. *Strabo*.

Ἔντροφος] Alii ἔντροφον, malè.

Χήρωσεν] Viduavit lumen Solis. Eleganter; quaſi Sol ipſum amiſiſſet, non ille Solem.

Αὐγάς Sic Athenæus; non αὐγᾶς.

Πόλλ' ἀνέτλασαν] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίγαρ] Alii ποῖ γὰρ, malè.

Ἀοίδιμος] Subaudi ἐστί.

Αὔξουσαι] Quidvis malo, quia præceſſerat αὐξήσουσι, αὐδῶσαι, vel ἀδοῦσαι.

Βεβαίου] Athenæus βεβαίας. apud Stobæum et Grotium non comparet hic verſus.

Digitized by Google

200. Θεόγνιδος τινά.

Μηδείς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔς' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης.
Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν' ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐςίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληςον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἀμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιςον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥςε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Ἓν] Ἁμάρτημα. | Ποιεῖσθαι] Subaudi χρή.

201.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος,
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'ςι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν Δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Βούλεο] Frequens est ἔλλειψις τοῦ μᾶλλον ante hoc verbum.

Digitized by Google

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ᾽ ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ᾽ οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν᾽, ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα. οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ, τι νὺξ χ᾽ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Ἀγορᾶσθαι] Δεῖ.

202.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ᾽ ἀφνεὸν βούλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος·

Ἀφνεὸν] Nota primam corripi, niſi malis συνίζησιν in ultimâ ſyllabâ.

203.

Χρήματα δ᾽ ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει·
Εἰ δ᾽ ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ᾽ ὅρκῳ, παρ᾽ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακόν· Θεῶν δ᾽ ὑπέρεσχε νόος.

Θεῶν] Unius eſt ſyllabæ.

204. Πλούτου

Digitized by Google

204.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
Ἔργά τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ Θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει
Ἀφραίνων, κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

207.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακὰ ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Σπεύδειν] Subaudi δεῖ.

Digitized by Google

208.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ᾽ ἄλλον
Ἄνδρ᾽ ἰέναι; τί δὲ δή μ᾽ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ᾽ ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ᾽ ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ᾽ ἄριστον.
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ᾽ ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ᾽ ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Πολλοῦς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ᾽ ἐσθλὰ παρῇ.

211.

Δειλοὺς δ᾽ εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

212.

Μή ποτ᾽ ἐπαινέσσῃς πρὶν ἂν εἴδῃς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
Κρύπτουσ᾽, ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον
Τούτων δ᾽ ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου·
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ᾽ ἐκτὸς ἔβην,
Ἔφθην δ᾽ αἰνήσας, πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ᾽ ἤδη, ναῦς ἅθ᾽, ἑκὰς διέχω.

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότηλα καλακρύψανλες ἔχυσι
Πλύτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ὐλομένῃ πενίῃ.

214.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη Θεὸς ἐσθλὴ ἔνεςιν·
Ἄλλοι δ' ὐλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες, ἔϐαν.
Ὤχελο μὲν Πίςις μεγάλη Θεὸς, ὤχελο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη. Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' ὐκ ἔτι πιςοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ Θεὺς ὐδεὶς ἄζεται ἀθανάτυς.
Εὐσεϐέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιλο, ὐδὲ θέμιςας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκυσ', ὐδὲ μὲν εὐσεϐίας·
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεϐέων περὶ Θεὺς, Ἐλπίδα προσμενέτω.
Εὐχέσθω δὲ Θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἱ Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλολρίοις κτεάνοις ἐπέχυσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμϐολα θηκάμενοι.

Θεὺς] Unius eſt ſyllabæ, ut et mox Θεῶν.

215.

Οὔτις ἄποινα διδὺς θάναλον φύγοι, ὐδὲ βαρεῖαν
Δυςυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·

Οὐδ'

Οὐδ᾽ ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ Θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βȣλόμενος προφύγοι.

216. ΣΟ´ΛΩΝ´ΟΣ τινα.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίȣ ἀγλαὰ τέκνα,
Μȣ͂σαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοὶ πρὸς Θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ᾽ ἱμείρω μὲν ἔχειν· ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντων ὕςερος ἦλθε Δίκη.
Πλȣ͂τον δ᾽ ὃν μὲν δῶσι Θεοὶ παραγίγνεται ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ νεάτȣ πύθμενος εἰς κορυφήν.
Ὃν δ᾽ ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ᾽ ὕβριος, ȣ̓ κατὰ κόσμον,
Ἔρχεται, ἀλλ᾽ ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ᾽ ἀναμίσγεται ἄτη.
Ἀρχὴ δ᾽ ἐξ ὀλίγȣ γίγνεται, ὥςε πυρὸς.
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.

217. ΜΕΝΑ´ΝΔΡΟΥ.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριον ἡ χρηςότης
Πρὸς πάντα, καὶ θαυμαςὸν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τȣ͂ αὐτȣ͂.

Εἰ τὰ δάκρυ᾽ ἡμῖν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεί θ᾽ ὁ κλαύσας τȣ͂ πονεῖν ἐπαύετο,

Ἤλλατ-

Digitized by Google

Ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
Νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
Τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐθὲν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Τί οὖν] Equidem hos Verſus ſic corrigendos credo:
Τί οὖν πλέον ἔχομεν; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει,
Ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἷ τὰ δάκρυα.
ἔχομεν apud Plutarchum repoſuimus pro ποιοῦμεν: Græci enim πλέον ἔχειν *proficere* dicunt, non πλέον ποιεῖν. Cætera per ſe patent.

219. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
Ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ' ἐφ' ὧγε διατελεῖν
Πράσσων ἃ βούλει, καὶ διευτυχεῖν ἀεὶ,
Καὶ τοῦτο τῶν Θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
Ἄτοπόν τε πεποίηκ'· εἰ δ', ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἀέρα
Τὸν κοινὸν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον·
Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων. Ἄνθρωπος εἶ,
Οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον οὐδὲν λαμβάνει·

Διευτυχεῖν] Ita rectè Grotius, non διευτυχῶν, ut apud Plutarchum: licet enim πράσσων pendeat ex διατελεῖν, non tamen ideo alterum dixeris, ipſum enim διευτυχεῖν idem eſt, ac διατελεῖν εὐτυχῶν: ea vis eſt τοῦ Διὰ in compoſitis.

Ἔστι γάρ σ'] Hoc σ addidimus ob verſum. *Grotius.*

Καὶ

Digitized by Google

Καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέςερον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίςοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
Ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖςα συντρίβει καλά.
Σὺ δ᾽ ὐθ᾽ ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμε, ἀπώλεσας.
Ἀγαθὰ, τὰ νῦν δ᾽ ἔςι μέτριά καὶ τά σοι κακά.
Ὥς᾽ ἀνὰ μέσον πυ καὶ τὸ νῦν λυπῦν φέρε.

Ἀγαθὰ] Hæc quoque interpolata ſunt à viro magno; tu lege,

Ἀγαθὰ τὰ νυνὶ δ᾽ ἔςι μέτριά σοι κακά.
Ὡς τἀναμέσον πυ, καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.

Ut intermedium quondam *tuliſti*, etiam reliquum bene feras. Ut τὸ ἀναμέσον, ita et τὸ λοιπόν. ita prorſus editio Aldina: niſi quod pro νῦν, verſus gratiâ, νυνὶ, pro φέρε repoſuimus εὖ φέρε. *Bentleius.*

Λυπῦν] Sic Grotius, olim τὸ νῦν λοιπὸν, vel τὸ λοιπὸν δὲ φέρε.

220. ΜΕΝΑ´ΝΔΡΟΥ.

Ἐν Δυσκόλῳ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίυ πράγματος·
Εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενῦντα σοι
Εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδὺς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος.
Εἰ δ᾽ ὐδὲν αὐτῦ, τῆς Τύχης δὲ πάντ᾽ ἔχεις,

Πάντα] Apud Stobæum eſt πάντα τὸν χρόνον, quod verſus gratiâ, ſic interpolavit Grotius, Εἰς πάντα τὸν χρόνον; atqui hoc neque elegans, neque ſatis Græcum eſt. Nos ἅπαντα legimus: Sic enim caſu accuſativo abſolutè ponunt, pro *omni tempore, perpetuo*. Verſus quartus in Stobæo ſic legitur,

Εἰ δὲ μηδ᾽ ἑαυτῷ, τῆς Τύχης δὲ πάντ᾽ ἔχεις.

Unde Grotius, ut verſui conſuleret, ejecit illud δὲ: perperam omnino, cùm in redditione ſententiæ poſt εἰ μὲν, neceſſarium ſit, εἰ δέ. Ita Clar. Bentleius optimè loco. autem μηδ᾽, ὐδὲν legit.

Τί

Digitized by Google

Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
Αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
Παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
Διόπερ ἐγώ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
Αὐτὸν ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν,
Ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
Ἀθάνατόν ἐστι· κἂν ποτὲ πταίσας τύχῃς,
Ἐκεῖθεν ἔσται τ' αὐτὸ τοῦτο σοι πάλιν.

221. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

222. ΣΙΜΥΛΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ,
Πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν οὐδενί.
Οὔτ' αὖτε τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταὐτὸν, ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν εὐφυῆ, χρόνον,
Κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τούτων τὶς ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ' ἐπὶ τὸ τέρμα τοῦ προκειμένου.

Digitized by Google

Φύσις, θέλησις, ἐπιμέλει', εὐταξία,
Σοφὲς τίθησι, κ' ἀγαθές, ἐτῶν δέ τοι
Ἀριθμὸς ἐδὲν ἄλλο πλὴν γῆρας ποιεῖ.

223. ΕΥΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, ἐκέτι τῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τύτυς ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκῦντ' ἐςω, ἐμοὶ δὲ τάδε·
Τὺς ξυνετὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιςα λέγων εὖ·
Οἵπερ καὶ ῥᾴςης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Δία.

Ὕςατα τῦ πρώτυ ὕμνυ ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', ἐκ ἔςαι· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίςαται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδε δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

225. Ἐξ Ὕμνε.

Εἰς Λυτρὰ τῆς Παλλάδος.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάςρως
(Οὐ γὰρ Ἀθηναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)

Οἴσετε

Οἴσελε· μηδὲ κάτοπλρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας·
 Οὐδ᾽ ὄκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ᾽ ἐς Ὀρείχαλκον μεγάλα Θεός, ἐδὲ Σιμῦντος
 Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ᾽ Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Ἴδαν] Nulllum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo ſit actio, ponitur ſine præpoſ. in accuſ. adeoque Ἴδας legendum cenſeo, litem in Idâ judicatam. Doctiſſimus Bentleius legit Ἴδᾳ. Occurrit exemplum. Il. κ. ver. 268. Σκάνδειαν δ᾽ ἄρα δῶκε, &c. ubi Schol. Σκάνδειαν, ἀντὶ, τῦ ἐν Σκανδείᾳ, κατὰ Σκάνδειαν.

226. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Εἰς ἀγρόν.

Δικαιότατον κτῆμ᾽ ἐςὶν ἀνθρώποις ἀγρός.
Ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ, ἐπιμελῶς φέρει,
Πυρὺς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι.
Τάδ᾽ ἀργυρώματ᾽ ἐςὶν ἥτε πορφύρα,
Εἰς τὺς τραγῳδὺς εὔθετ᾽, ὐκ ἐς τὸν βίον.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ᾽ ἀργύριον εἶναι, μειράκιον, σοι φαίνεται
Οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ᾽ ἡμέραν μόνον
Τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
Ὄξυς, ἐλαίυ, μείζονος δ᾽ ἄλλυ τινός·
Ἀθανασίας δ᾽ ὐκ ἔςιν, ὐδ᾽ ἂν συναγάγῃς
Τὰ Ταντάλυ τάλαντ᾽ ἐκεῖνα λεγόμενα,
Ἀλλ᾽ ὅταν ἀποθάνῃς ταῦτα καταλείψεις τισίν.

Τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
Πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
Ἡμῶν καταφρόνει, τοῦδ' δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
Πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

228. ἈΝΑΚΡΈΟΝΤΟΣ ΤΗΙ'ΟΥ Μέλη τινά.

Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

229. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα.
Τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μου
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας·

Τίς,

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατά μευ σχίσεις ὀνείρυς.
Ὁ δ᾽ Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος ειμὶ, μὴ φόϐησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκύσας.
Ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ φέροντα τόξον,
Πτέρυγάς τε, καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ᾽ ἑςίην καθίξας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιϐον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ᾽, ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, εἴτι μοι νῦν
Βλάϐεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶςρος,
Ἀνὰ δ᾽ ἅλλεται καχάζων,
Ξένε, δ᾽ εἶπε, συγχάρηθι,
Κέρας ἀϐλαϐὲς μέν ἐςι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Φέρον] Nota mutationem generis. βρέφος enim eſt neutrius; ſed perſonæ habetur ratio, non generis.

230. Εἰς ἑαυτὸν.

Λέγυσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέον, γέρων εἶ·

Digitized by Google

Λαβὼν ἔσοπἰρον, ἄθρει
Κόμας μὲν ὀκετ' ὄσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

"Οσῳ] Subaudi μᾶλλον ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
Ἐπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβυλον, ὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με πρὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δῦρα, καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ'· ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' ὐκέτ' εἶχ' οϊςὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μευ
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.

Τί

Digitized by Google

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἴσω μ' ἐχούσης;

Βαλώμεθ'] Ἀντὶ τοῦ προβαλώμεθα, βοείην nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα.
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι· μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

233. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐκ ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς
Τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.

Ἡ δ'

Digitized by Google

Ἡ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

234. Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς.
Χ' ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι.
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ Θεοῖς ὅμοιος.

Φιλία] Faber legit φίλος εἶ.

235. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·

Χαλε-

Digitized by Google

Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλῦντα.
Γένος ὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπυσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς,
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας·
Διὰ τῦτον ὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τῦτον ὐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι, δι᾽ αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τῦτον οἱ φιλῦντες.

236. ΜΟΣΧΟΥ.

Ἔρως Δραπέτης.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἕξει.
Ἔστι δ᾽ ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν ὐ λευκὸς, πυρὶ δ᾽ εἴκελος· ὄμματα δ᾽ αὐτῶ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά.
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ᾽ ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.

Digitized by Google

Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως,
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀμαίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

237. ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Χρυσᾶ Ἔπη.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα Θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυοὺς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἀγχὶς ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πρᾳέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.

Διάκειται] Legitur διακεῖται.

Μηδ'

Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δὲ ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ· πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἤν περ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεὼν· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.

Εἴθιζε δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξο γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον·
Πρᾶσσε δὲ ταῦθ᾽, ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργυ.
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον ὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτυ ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηςὰ δὲ τέρπυ.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα· τύτων χρὴ ἐρᾷν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

238. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐςιν, ὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ᾽ ὅςις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βέλεται.
Οὐδ᾽ ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ᾽ ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ᾽ ὅςις ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
Ἀλλ᾽ ὅςις ἄδολον γνησίαν τ᾽ ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ᾽ ὐ δοκεῖν εἶναι, θέλει.

239. ΒΙΩΝΟΣ.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ᾽ ὑπνώοντι παρέςα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευςάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι, φίλε βῦτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.

Digitized by Google

Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βωκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἡρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα,
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

240. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιᾶσι πολλοὶ, Δέσποτα,
Αὐτοὶ δι' αὐτὰς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον, τέθνηκεν υἱὸς, ἢ μήτηρ τινὶ,
Ἢ νὴ Δί', ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις.
Εἰ μὲν λαβῇ τᾶτ', ἀπέθαν', ἄνθρωπος γὰρ ἦν.
Τοσᾶτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν.
Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, ἐκ ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τᾶτο σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα συλλέγει κακά.
Ὁ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

241. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Κρεσφόντης.

Εἰρήνη βαθύπλετε,
Καὶ καλλίςα μακάρων Θεῶν,

Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις·
Δέδοικα δὲ, μὴ πρὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας, πρὶν
Σὰν χαρίεσσαν προϊδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοστεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν τάνδε,
Ἐχθρὰν στάσιν εἶργ' ἀπ' οἴκων·
Τὰν μαινομέναν τ' ἔριν
Θηκτῷ τερπομέναν σιδήρῳ.

Πόνοις] Polybius omittit.

242. ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

——————τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ πάντ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ' τ' αὐτὰ, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσεται,
Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄψει ποτέ.
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
Ὅν φημι, τοῦτον, τὴν ἐπιδημίαν ἄνω,
Ὄχλον, ἀγορὰς, κλέπτας, κυβείας, διατριβὰς,

Ἄστρ'] Olim ἀστέρ' lectum, et ad Solem relatum. Malè.

T' αὐτὰ, κἂν] Apud Stobæum ſic extat: Ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται. Unde Clar. Bentleius ταῦτ', ἔτη σε κἂν ἑκατὸν βιῶν ἴδοι.

Ἄτερα] Olim ἕτερα. Malè.

Τὴν ἐπιδημίαν] Olim κἀπιδημίαν βροτῶν et ἀνθρώπου.

Ἂν

Ἂν πρῶτος ἐξέλθῃς, καταλύσεις βέλτιον.
Ἐφόδι᾽ ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς ἐδενὶ,
Ὁ προσδιατρίβων δὲ κοπιάσας ἀπέλασε.
Κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεὴς τε γίνεται,
Ῥεμβόμενος ἐχθρὲς εὗρ᾽, ἐπεβελεύθη ποθέ·
Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

243. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μὴ θάνειν,
Ἀνεπικέρητον σεαυτὲ τὸν βίον λήσῃ ποιῶν.
Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
Οὔποτ᾽ ἂν σώσειεν αὐτὸν, ἔτ᾽ ἀνὴρ πένης γεγὼς,
Μὴ ἐ τέχνην μαθὼν δύναιτ᾽ ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
Ἀλλὰ χρήματ᾽ ἔςιν ἡμῖν. ἄγε τάχις᾽ ἀπόλλυται.
Κτήματ᾽, οἰκίαι. Τύχης δὲ μεταβολὰς ἐκ ἀγνοεῖς,
Ὅτι τὸν εὔπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τὶς ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
Ἔβαλετ᾽ ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.
Ἂν δ᾽ ἀπαίδευτος μετασχῇ πνεύματος φορέμενος,
Τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας ἐκ ἔχει σωτηρίαν.
Ἀλλ᾽ ἑταῖροι, καὶ φίλοι σοι, καὶ συνήθεις, νὴ Δία,
Ἔρανον εἰσοίσεσιν· εὔχε μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.

Τέχνης] Bentleii docta emendatio. Olim τύχας. Poſt ἀπαίδευτος loco ἀπαιδεύτε legit, et veterem lectionem in ultimo reſtituendam cenſet, quam tibi dabo: γνώσῃ σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν. Scies te meram umbram eſſe, et planè periiſſe.

Ei

Εἰ δὲ μὴ, γνώσεις ἂν αὐτὸς ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκιάν.

244. ΦΙΛΗ'ΜΟΝΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ᾤμην, Σωσία,
Ἔγωγε πρότερον τοὺς πένητας ζῆν μόνον
Ὀδυνωμένους· τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον
Ἱλαρόν τιν᾽ εἶναι, καὶ φέρειν εὐθυμίαν.
Νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ᾽ ἡμέραν
Δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁράω μόνον,
Λύπας δ᾽ ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας.

ΤΕ'ΛΟΣ.

Digitized by Google

EPIGRAMMATA.

1. ARCHIÆ.
In Certamina.

Quatuor ſunt certamina per Græciam, quatuor ſacra,
Duo quidem mortalium, duo vero immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori:
Præmia vero illorum oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt oleaſtrum,
Poma vero Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Iſthmiacam autem pinum præbuit Inous Melicerta;
Tu vero apium propoſuiſti, Archemore, in Nemea.

2. SIMONIDIS.

Iſthmia et Pythia Diophon Philonis *filius* vicit:
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, lucta.

3. Incerti.
In Vitem.

Quis tandem immiſericorditer vini-nutricem immaturam uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit;
Conſtrictus vero labia humi abjecit, ut viatoribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ?

Sit illi Bacchus implacabilis, qualiter Lycurgo,
Quoniam ipſius creſcentem extinxit lætitiam.
Hoc enim forte quiſpiam potu vel ad cantus
Evaſiſſet, vel luctuoſæ curæ inveniſſet ſolutionem.

4. PLATONIS *Junioris.*
In Mutilos.

Virum quidam mancum ſupra dorſum oculis captus
Portavit, pedibus mutuo-datis, oculis mutuo-acceptis.

5. PALLADÆ.
In Fortitudinem et Fontes.

Fugiebat Lacon olim pugnam; obviam vero facta mater
Dixit, in pectus enſe ſublato,
Vivus quidem tuæ matri uſque dedecus injungis,
Et ſtrenuæ Spartæ patriæ leges ſolvis;
Si vero occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, ſed in mea patria conſervata.

6. JULIANI.
Ex Præfectis Ægypti.

Mater filium deſertorem pugnæ poſt mortem ſociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aſpernata:
Legitimum etenim ſanguinem diſcernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

7. CRINAGORÆ.
In Romam.

Ne quidem ſi Oceanus omnes æſtus concitaverit,
Neque ſi Germania Rhenum omnem ebiberit,

Romæ

Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utique manſerit
Dextra ad imperandum Cæſari intrepida.
Sic et ſacræ Jovis quercus firmiter radicibus
Stant, folia vero arida diffundunt venti.

8. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inverſis viis,
Navitam continentis, peditem pelagi,
Tribus haſtarum centuriis ſuſtinuit Mars
Spartæ: erubeſcite, montes et pelagi.

9. ALPHEI *Mitylenæi.*

Claude, Deus, magni portas labare neſcias Olympi,
Præſidio firma, Jupiter, ſacroſanctam ætheris Acropolin
Jam enim et pontus ſubjugata ſunt haſta Romæ
Et terra: cœleſtis autem via reſtat inacceſſa.

10 EVENI.

In Retributionem.

Licet me ederis ad radicem, uſque tamen porro fructum feram,
Quantum infundatur tibi, hirce, inter immolandum.

1. MUSICII, *ſive* PLATONIS.

In Minas.

Venus Muſis: Puellæ Venerem
Colite; ſin minus, Amorem in vos armabo.
Et Muſæ contra Veneri: Marti hæc procacia dicito,
In nos autem non ales eſt miſellus iſte puer.

12. PAULI *Silentiarii.*

In Virtutem.

Neque prædivitis fortunæ tollare impetu,
Neque tua deflexerit ſollicita cautio liberiorem *curſum.*
Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus,
Hac et illac crebro dum in vices attrahitur.
Virtus vero ſtabile quiddam et immutatum, in qua ſola
Fluctus fidenter naviga vitæ.

13. LUCIANI.

In Intemperantem.

Paternas opes juvenis adhuc Theron, Menippi *filius*
Turpiter in prodigos effuderat ſumptus.
At illum Euctemon, paternus amicus, ut advertit
Jam arida atteri paupertate,
Et illum lacrymas fundens ad ſe recepit, et maritum illum
Fecit ſuæ filiæ, multis inſuper *muneribus* dotalibus datis.
At poſtquam Theroni præter ſpes evenere divitiæ,
Continuo illos ipſos paſcebatur inter ſumptus,
Ita quidem Therona rurſus circumtexit
Perniciofæ paupertatis unda reflua.
Euctemon vero deflevit rurſus non jam iſtum,
Sed ſuæ filiæ dotemque et thalamum.
Senſit vero non fas eſſe hominem, male uſum
Propriis *bonis*, eſſe fidum in alienis.

14. PHILIPPI.

In Citharœdam.

Amabile cum cecinifſet multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus ſuper Glaphyra:
Marſya, ementitus es inventum tuum, Minervæ enim
Tibias e Phrygia hic nactus eſt.

At

Digitized by Google

At ſi tu tales illo tempore inflaſſes, non Hyagnis
Luiſſet infelix tibiarum certamen ad Mæandrum.

15. PARMENIONIS *Macedonis.*

In Sufficentiam.

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque menſis
Serviam, Muſarum flores depaſtus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neque ſupercilium
Serviliter accommodabo; novi parvarum epularum libertatem.

16. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ ſunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *ſane* vir, at libertati contubernalis ſum:
Inſolentes erga paupertatem opes averſor.

17. LUCILII.

Ne tu ad alienam, o homo, aſſideas menſam,
Fruſtrum probroſum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, et mœſto lumen
Adfluens, et mox contra ridenti arridens,
Neque tu utique ploratu cum opus habeas, neque riſu.
Et fleo cum Milia, et rideo cum Milia.

18. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus, tuis bonis fruere:
Tanquam autem victurus, parce tuis poſſeſſionibus.
Eſt autem vir ille ſapiens, qui, his utriſque animadverſis,
Parcimoniæ et ſumptui modum adaptavit.

Digitized by Google

19. CRATETIS *Philoſophi.*

Salve, Dea domina, virorum bonorum amor,
Frugalitas, inclytæ proles temperantiæ:
Tuam virtutem colunt, quotquot juſta exercent.

20. THEOGNIDIS.

Non volo diteſcere, non precor: atqui ſit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

21. Incerti.
In Vitam humanam.

Vitam, Heraclite, multo magis, quam cum vivebas
Defle; nunc vita eſt miſerabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc vita omnino eſt riſu dignior.
Ad vos vero et ipſe aſpiciens, interim anxie cogito,
Qui tecum ſimul poſſim flere, qui tecum ridere.

22. POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia, et moleſtæ lites: domi vero
Curæ: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrina vero, ſiquid habeas, timor:
Si vero inops ſis, importunum eſt: habes matrimonium? haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eo magis in ſolitudine:
Liberi, labores; mutilatio, vita ſine liberis; juventus
Imprudens: cani vero e contrario inefficaces.
Erat igitur ex duobus optabile unum, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim a partu.

23. ME-

Digitized by Google

23. METRODORI.

Ex adverſo Probabilia.

Quemvis vitæ ſecueris callem; in foro quidem
Laudes, et prudentes actiones: domi vero
Quies; rure autem, naturæ gratia: in mari vero
Lucrum: in peregrina, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus noſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis? vivis eo liberius.
Liberi amabiles: ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani vero contra religioſi.
Non igitur e duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia enim vitæ bona *ſunt*.

24. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, et omnia prætereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa præterimus.

25. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo.
Et quid fruſtra laboro, nudum videns finem?

26. Ejuſdem.

Scena omnis vita, et luſus; aut diſce ludere,
Studio ſepoſito, aut perfer dolores.

27. Incerti.

Multa ſunt inter calicem et labrum ſummum.

28. JU-

28. JULIANI.

Dulces omnes *ſuas* ſemitas ſortita eſt vita. Urbe media
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi moleſtiæ.
Rus voluptatem affert; lucrum navigatio: aliena terra
Notitias, ex nuptiis autem domus eſt unanimis:
Innuptis vero ſecura uſque vita. munimentum paratum eſt
Patri, proles. evanidus ſterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere:
Quare, fiduciam ſumens, vive, procrea *tuum* genus.

29. Incerti.

Quo quis *pacto* abſque morte te fugiat, vita? innumera enim tui
Triſtia: et nec fugere in manu *eſt*, nec ferre.
Jucunda enim tui natura quidem pulchra, terra, mare,
Aſtra, lunæ orbes et ſolis:
Cætera autem omnia, formidineſque et dolores: et ſiquid nactus fuerit quis
Boni, alterna id excipitur Nemeſi.

30. MENANDRI.

Omnia animantia ſunt beatiora
Et mente prædita magis homine multo
Aſinum ſpectes licet principio iſtum mihi.
Is infelix eſt extra controverſiam:
At ipſi malum ſua culpa nullum accidit;
Quæ vero natura tribuit ei, ea habet.
Nos autem, præter neceſſaria mala,
Ipſi noſtra ſponte alia ſuper acceſſimus.
Dolemus ubi quis ſternuerit: ſi dixerit male,
Iraſcimur. Si viderit quis ſomnium, valde
Formidamus. Si noctua ululaverit, metuimus.
Affectuum æſtus, opiniones, ambitus, leges
Omnia hæc adſcita naturæ *ſunt* mala.

31. Incerti.

Digitized by Google

31. Incerti.

Omnia riſus, et omnia pulvis, et omnia nihil.
Omnia enim quæ ſunt, ex ratione carentibus facta ſunt.

32. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur omnis vita brevis eſt:
Quibus vero male, una nox immenſum eſt tempus.

33. ARCHIÆ.

In Puerum.

Lyſippes nuper-natus in præcipitio filius ſerpens
Aſtyanactei initium faciebat fati.
Illa vero ad ſe recta revocavit via, e ſinu proferens
Mammam, a fame redemptricem atque morte.

34. MENECRATIS.

In Senectutem.

Senectus dum quidem abſit, quiſque optat; ſi quando veniat vero.
Culpat: eſt autem ſemper potius quod debetur.

35. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliiſſet
Labra, et anguſtum fluxum atramenti derivaſſet.
Abhinc vero, quoties bibero nigrum potum, tanquam Deo plena,
Omne verbum muto hocce loquor ore.

36. ANTIPATRI, *alii* PLATONIS.
In Arbores.

Juxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
  Pueris in lapidibus deſtinandis ludicrum peritiæ:
Omnes vero ramoſque et florentes ſurculos
  Fracta ſum, crebris ſaxis dum ferior,
Arboribus fructiferis *eſſe* nihil prodeſt: certe enim ego
  Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

37. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami ſublime penſiles patulæ quercus, felix-umbræ altitudo
  Viris merum æſtum defendentibus,
Frondoſi, tegulis opertiores, domus virorum,
  Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
  Tuemini, radiis ſolis profugum.

38. ANTIPATRI.
In Infelicitatem.

Opes Ariſtidæ juvenca una, et lanigera
  Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit vero utriſque: ovem lupus occidit, partus dolor
  Juvencam; paupertatis ita periit armentum.
Qua-pera-ſtringitur is a loro circa collum nodum cum nexuerat,
  Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tugurium.

39. Incerti.
In Laudes.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia vero grave:
  Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

40. LU-

40. LUCIANI.

In Amorem.

Non Amor injuria afficit humanum genus: ſed intemperantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

41. Ejuſdem.

In Ingratos.

Celeres gratiæ, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana, neque dicatur gratia.

42. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis vero factus a me, in contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

43. LUCIANI.

Nequam vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias, incaſſum effuderis.

44. Incerti.

In Preces.

Jupiter rex, bona quidem et orantibus et non orantibus
Nobis da, noxia vero etiam a precantibus avertas.

Digitized by Google

45. Incerti.

In Cicadam.

Quare me ſolitudinis amantem improba, paſtores, captura
Cicadam roſcidis abducitis a ramis?
Nympharum juxta viam luſciniam, medios per æſtus
Montibus et umbroſis celebriter canentem ſaltibus:
Ecc autem et turdum et merulam, en vero tot,
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Frugum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum et herbidi quænam eſt invidia roris?

46. AGATHIÆ.

In Mortem.

Mortem quid formidatis, quietis genitricem,
Sedantem morbos, et paupertatis dolores?
Sola ſemel mortalibus adeſt, nec unquam illam
Vidit quiſpiam hominum ſecundo venientem.
Morbi vero multi et varii, modo illuc
Venientes mortalium, et tranſeuntes.

47. Incerti.

Gaudet *neſcio* quis Theodorus, quia mortuus ſum; alius ſuper iſto
Gaudebit, morti omnes *non* debemur.

48. Incerti.

Ad Orcum rectus deſcenſus, ſive ab Athenis
Procedis, ſive mortuus vadis ex Meroë.
Ne te doleat utique a patria procul occidiſſe.
Undecunque unus *eſt* ferens ad Orcum ventus.

Digitized by Google

49. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te; manebis autem et tu quempiam alium.
Omnes ſimiliter mortales unus Orcus hoſpitatur.

50. LUCIANI.

In Deos.

Homines quidem forte latebis, ſi improbum quid feceris:
Non latebis vero Deos, ne quidem meditans.

51. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledæ, Europæ, Antiopæ, Danaës.

52. LUCILII.

In ſemper Ægrotos.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro;
Qui vero in exſpectatione vivunt ſemper mortis.

53. LUCIANI.

In Adulatores.

Nihil inter homines natura nocentius invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hoſtem cavemus, ſed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

54. Incerti.

Fictum habes amorem: metu vero amas et neceſſitate.
Hoc ipſo autem amore nihil infidelius.

55. Incerti.

Digitized by Google

55. Incerti.

In Thucydidem.

O amice, ſi ſapis, ſume me in manus; ſiquidem vero omnino
Imperitus a-natura-es Muſarum, abjice quæ non intelligis.
Sum vero ſane non omnibus adeundus, pauci autem ſuſpexerunt
Thucydidem Olori *filium*, Cecropidem genere.

56. Incerti.

In Mediocritatem.

Omne ſupervacuum *eſt* intempeſtivum: dictum nempe eſt vetus
Quod et mellis nimium eſt fel.

57. JULIANI.

Domus et patria vitæ *ſunt* gratia; ulteriores vero
Curæ, hominibus non vita, ſed labor.

58. ANTIPATRI.

In Templum Dianæ.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem ſpectavi,
Hortoſque penſiles, et ſolis coloſſum,
Et ingentem celſarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mauſoli immane; ſed ubi inſpexi
Dianæ nubes ad uſque excurrentem Ædem,
Et illa ſane obſcurata ſunt, et ſi proſpiceret, excepto Olympo,
Sol, nihil ullibi tale radiis illuſtravit.

59. AN-

Digitized by Google

59. ANTIPHILI *Byzantii.*

Audacia, navium princeps dux, tu enim curſum inveniſti ponti,
Et animas hominum lucro irritaſti,
Cum tale fabricata es doloſum lignum, cum talem injeciſti
Mortalibus lucri ſpem, morte quæ coarguitur.
Eſſet revera hominum aureum genus, ſi utique a terra
Procul, ut Orcus, pontus proſpiceretur.

60 Incerti.

In Hirundinem.

Attica puella. melle nutrita, loquax loquacem raptum
Cicadam implumibus eſcam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes? non enim jus nec æquum
Perire ſacris-operato-cantibus ore ſacris operato cantibus.
Att.] Procne filia Pandionis, Athenienſis.

61. Incerti.

In Divites.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum;
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque.
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui;
Nunc autem, cum uti non poſſum, jam habeo.

62. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ ſolæ ſunt veræ;
Alia nempe habet ille potiora poſſeſſionibus.
Illum autem multa-poſſidentem et divitem æquum eſt
Vocare, qui uti bonis poteſt.

Siquis

Digitized by Google

Siquis vero in calculis contabeſcit, alias ſuper alias
Acervare ſemper opes feſtinans;
Ille, qualis apes multifores in alveis,
Laboravit, aliis percepturis mel.

63. PALLADÆ.

In Solatium.

Exſpectatio mortis luctuoſus eſt dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato functus.
Ne itaque defleveris diſcedentem vita;
Nihil enim poſt mortem eſt patendum.

64. *Quæ dixerit verba* Ulyſſes *regreſſus in Ithacam.*

Salve, Ithaca; poſt certamina, poſt moleſtias amaras maris,
Lubenter tuum ſolum accedo, ut aſpiciam
Laërten, uxoremque et inſignem filium unicum.
Tuus enim amor demulſit meum animum: novi et ipſe
Nil utique dulcius eſſe ſua cuique patria, et parentibus.

65. ALPHEI *Mitylenæi.*

In Homerum.

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditus totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis ſub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Muſam: quo non una patria vate
Ornatur, ſed terræ utriuſque climata.

66. Incerti.

Digitized by Google

66. Incerti.
In Menandrum.

Ipſæ tibi ad os *ſe* affixerunt apes,
Variis Muſarum floribus delibatis:
Ipſæ etiam Gratiæ tibi donavere. Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inſerere:
Vivis autem in æternum. Gloria vero: Athenis
Quæ ex te *oritur*, cœleſtes attigit fines.

67. PALLADÆ.
In Silentium.

Omnis fere indoctus ſapientiſſimus eſt, dum tacet,
Sermonem celans ut morbum turpiſſimum.

68. THEODECTÆ.
De Providentia.

Quicunque jam mortalium incuſat Deos, quod
Non protinus, ſed ex intervallo temporis, vindicant
Injuſtos, cauſam accipiat.
Si enim extemplo aderant pœnæ,
Plerique metu *ſolo*, non autem pio affectu,
Deos orarent: nunc vero, pœna
Longe ſita, *ſuo* ingenio utuntur mortales.
Cum vero deprehenſi fuerint, comperti mali
Pendunt pœnas ſeris temporibus.

69. PAULI *Silentiarii.*
In Sapientiam.

Vivere non habet vim a natura placendi, ſed abjeciſſe
Curas e pectoribus canas-tempora

Digitized by Google

Divitias habere volo quæ ſufficiant, ſupervacuum autem
  Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro ſtudium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
  Et paupertatem opibus, et mortem vita.
Hæc tu cognoſcens, cordis dirige vias,
  Ad unicam ſpectans ſpem, Sapientiam.

70. Incerti.

In Temperantiam.

Caſtitas et amor, obvio ſibi invicem
  Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidem occidet igneus ardor Hippolyti,
  Hippolytum vero pudica interfecit caſtitas.

71. Incerti.

In Fortunam.

Spes et tu Fortuna, prorſus valete; portum inveni:
  Nihil mihi vobiſcum; ludite poſt me venturos.

72. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
  Et denuo ab alio tranſibo ad alium.
Nam et ille olim *ſe* tenere me credebat, et rurſus hic
  Arbitratur; ſum autem omnino nullius, niſi Fortunæ.

73. Incerti.

Ampla dona Fortunæ habent metum:
Et eximius ſplendor non expers pericli eſt.
Nullaque ſecura labendi omnino ſublimitas apud humanum
    genus,
Quam evertere ſolet vel aliquod temporis ſpatium, vel livor,
Simul ad ſummum quis felicis vitæ excucurrerit,

Mediocritas

Digitized by Google

Mediocritas vero in omnibus tutior:
Quod, neque nimis in humili Fortunæ
Parte feratur, nec in excelſa *nimis* contra.
Si enim ceciderit quis de minore ſpatio,
Facile obtegendam ſortitus eſt calamitatem;
Molis autem magnæ lapſus ſit magnus.
Ad res enim ſplendidas invidia perrumpit,
Subvertit autem illos, quos evexerit Fortuna.

74. AGATHIÆ.

Piſcator quidem laborabat captandis piſcibus, illum autem intuita
Prædives virgo animum ægrotabat amore:
Et ipſum fecit tori conſortem: at ille ex vita pauperi
Accepit omnigenæ tumorem magnificentiæ.
Fortuna autem ridens adſtitit, et Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus eſt, dixit.

75. ANTIPATRI.
Virtus firmiſſima Dos.

Antigenes Gelous verba olim hæc natæ
Dixit, cum jam eſſet iturus ad Orcum:
Virgo pulchra-genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, ſupellectilem auxiliarem pauperi vitæ.
Si autem veneris ad Hymenæum, Achaïdis mores matris
Probos ſerva, marito dotem firmiſſimam.

76. LUCIANI.

Multa Fortuna poteſt, ſint licet incredibilia;
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi ſupercilium et faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas vero
Vel quercus vel platanos novit humi proſternere.

77. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facile auſcultant precanti,
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at ſimul cuncta
Inimica, fortunæque cum momentis una mutantia.

78. EPICHARMI.
De Nobilitate.

Enecat me iſtud genus, ne commemora, ſi me amas,
Mater, identidem genus: *nam* quibus natura
Bonum contingit nullum proprium adeſſe,
Huc confugiunt, ad monumenta,
Et genus, numerantque avos, quot *ſint*.
Enimvero neminem videris, neque dixeris, cui
Non ſunt avi: qui enim extitiſſent unquam?
Qui vero non percenſere valent hoc *genus*, ob aliquam
Migrationem, vel ob amicorum penuriam,
Quid percenſentibus ſunt ignobiliores?
Quicunque bene comparatus erit a natura ad bona,
Quantumvis Æthiops ſit mater, eſt nobilis.

79. PALLADÆ.
In Invidiam.

Invidia miſericordia, ſecundum Pindarum, eſt melior,
Illis, quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infelices miſeramur. At ille ſim
Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt; quoniam ſumma quidem ſuapte-natura ſolent
Pericula importare, infima vero contemptum habent.

80. Incerti.

Digitized by Google

80. Incerti.

Invidia ipſa ipſam ſuis telis domat.

81. Incerti.

Invidia eſt peſſimum, habet tamen aliquid boni in ſe;
Tabefacit enim invidorum oculos et cor.

82. STATYLII FLACCI.

In Avaros.

Auro vir invento reliquit reſtim: at alter, aurum
Relictum cum non invenit, nexuit, quem invenit, reſtim.

83. Ejuſdem.

In Amicitiam.

Theſaurus ingens eſt fidus amicus, Heliodore,
Illi *nempe*, qui et ſervare illum novit.

84. Incertum.

Si me amantem amas, duplex gratia: ſi vero me odiſti,
Non tantum *me* odiſti, quantùm ego te amo.

85. LUCILII.

Si me amas, re me ama, et ne me injuria afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam doloſa amicitia.
Dicunt autem et navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare latentes petras apertis ſcopulis.

86. LUCIANI.

Digitized by Google

86. LUCIANI.

In Prudentiam.

Tardipes conſilium longe præſtantius; pernix autem
Semper adhærentem pœnitentiam habet.

87. THEOGNIDIS.

In Curas.

Tuum ipſius animum oblecta; moleſtorum vero civium
Alius de te male, alius melius dicet.

88. ARIPHRONIS *Sicyonii.*

In Salutem.

Salus antiquiſſima beatorum,
Tecum habitem
Quod reſtat ævi:
Tu vero mihi lubens tori-conſors ſis.
Si qua enim vel opum gratia, vel liberorum,
Beatique *habiti* mortalibus
Regalis imperii, aut cupidinum,
Quas furtivis Veneris caſſibus captamus,
Vel ſiqua alia divinitus mortalibus oblectatio,
Vel laborum lenimen affulſit,
Tecum, beata Salus,
Floruere omnia, et nitet Gratiarum ver:
Te vero ſine, nemo felix exiſtit.

89. PLATONIS.

In Tempus.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, et formam, et naturam, atque fortunam.

90. Incerti.

Digitized by Google

90. Incerti.

Roſa viget brevi tempore; ſi vero præterierit,
Quærens, invenies non roſam, ſed rubum.
Præteri.] Nempe, *brevi illud tempus.*

91. LUCILII.

In Aſtrologum.

Patri meo fratrem aſtrológi vivacem *fore*
Omnes vaticinati ſunt, ut ab uno ore:
At Hermoclides ipſum ſolus dixit præmature moriturum;
Dixit autem, cum illum intus mortuum plangeremus.

92. Ejuſdem.

In Anum.

Capillos, o Nicylla, quidam tingere, te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emiſti.

93. Ejuſdem.

Caput tingis, ſenectutem vero tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis,
Ne itaque faciem totam ceruſſa confinge,
Ita ut perſonam et non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet: quid inſanis? nunquam fucus
Et ceruſſa reddet Hecubam Helenam.

94. Ejuſdem.

In Deformes.

Roſtrum habens tale, Olympice, neque ad fontem
Venias, neque inſpicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam et tum, ut Narciſſus, conſpicatus faciem manifeſtam,
Continuo morieris, odio habens teipſum ad mortem uſque.

95. Ejuſdem.

Digitized by Google

95. Ejuſdem.

Fallax ſpeculum habet Demoſthenis: ſi enim verum
Viderit, non omnino vellet ipſum inſpicere.

96. PALLADÆ.

Emiſti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem ſumptu perſonam emiſſes.

97. LUCILII.

In Furem.

Alatum illum Hermen, Deorum miniſtrum;
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujus gymnaſii præſidem,
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi diſcipuli præſtantiores magiſtris.

98. Ejuſdem.

In Domum incuſtoditam.

Lucroſas quærite domos, prædones, alias,
Hiſce etenim eſt cuſtos firma paupertas.

99. Ejuſdem.

Bubulce, armentum procul paſce, ne te Pericles
Fur cum ipſis bobus ſimul abigat.

100. CEREALII.

In Rhetorem.

Non dicere inſignia et Attica verba quinque,
Feliciter eſt et prudenter declamare.
Neque enim ſi καρκαιρε, et ſi κοναβεῖ; et illud σίζει,
Et κελαρυζι, dicis, protinus Homerus eris.
Mentem ſubeſſe oportet ſcriptis, et dictionem eorum
Eſſe magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

101. ME-

101. MENANDRI.

Siquidem injuriæ-auctorem lubenter ultus eſſet
Quiſque noſtrum, et ſociaſſet ſtudia,
Ex æquo putans ſuam eſſe alteri factam
Injuriam, et operam præſtitiſſent *homines* mutuam acriter;
Non ulterius improbitas in nos creviſſet
Iſta malorum, ſed cum obſervarentur,
Et nanciſcerentur, quam par erat, pœnam,
Vel pauci certe admodum fuiſſent, vel aboliti.

102. PALLADÆ.

In Contumelioſos.

Multa loqueris, o homo, humi vero ponaris brevi;
Tace, et meditare vivus adhuc mortem.

103. Ejuſdem.

Sol mortalibus lucis Deus: ſin et ipſe
Inſoleſceret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

104. Ejuſdem.

Laudare quidem optimum; vituperium v. odii principium.
At bene loqui, Atticum eſt mel.

105. Ejuſdem.

In Inſolentem.

Si pauper ſum; quid feci? quid me odiſti non injuſte agentem?
Clades hæc eſt fortunæ, non injuſtitia morum.

Digitized by Google

106. Incerti.

In Parcos.

Te divitem eſſe dicunt omnes, ego vero te dico indignum eſſe;
Uſus enim opum teſtis *eſt*, Apollophanes.
Si particeps ſis tuorum ipſe, tua ſunt; ſi vero cuſtodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

107. ANTIPHANIS.

Quamnam quis aliam, per deos quæſo, ob *cauſam*
Optaret diteſcere, copiaque nummorum abundare,
Quam poſſe opitulari amicis,
Et ſerere ſemen gratiæ dulciſſimæ dearum?
Nam bibendi quidem et edendi voluptates
Habemus pares: non ſplendidis enim
Conviviis fames ſedatur *melius*.

108. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam vero pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

109. LUCILII.

Murem Aſclepiades argenti-amans vidit domi *ſuæ*,
Et, Quid vis, dicit, amiciſſime mus, apud me?
Dulce autem mus ridens, Ne omnino, amice, inquit verearis:
Non cibum apud te quæro, tantum manſionem.

110. Incerti.

Si quidem vivis cervi ſpatioſam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti *danda erit:*
Si vero unus es mortalium, quos continuo ſenectus lædit
Ne te utique immenſarum ceperit inſana ſitis opum.
Ne tu quidem intolerandas inter miſerias animam perdideris,
Fruiti fuerint autem alii tuis bonis largiter.

111. Ejuſdem.

Digitized by Google

111. Ejuſdem.

In Meneſtratum Cynicum.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, et pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si vero præripias panes et fruſtra impudenter,
Et ego fuſtem habeo, et te dicunt Canem.

112. CARPHYLIDÆ.

In Viros Bonos.

Ne queſtu proſequaris præteriens monumentum meum, viator;
Nihil habeo lamentis dignum, ne quidem mortuus;
Liberorum liberos reliqui; una fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſæpe natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem:
Qui, mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

113. Incerti.

Ne utique mortalis cum ſis, ut immortalis quicquam puta:
Nihil enim in vita fidum nobis in diem-viventibus.
Siquidem et huncce Caſandrum tenet hic loculus mortuum,
Virum natura dignum immortali.

114. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut perconteris
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit:
Quæras licet ex tribu Ptolemaïde filium patris
Pauſaniæ: invenies vero illum in piorum *regione*.

Digitized by Google

115. Ejuſdem.

Hic Saon *filius* Diconis Acanthius ſacrum ſomnum
Dormit: mori ne dixeris bonos.

116. Ejuſdem.

Suos *amicos* quiſque fere morientes dolet,
Nicodicum vero amici et civitas hæcce *omnis* deflet.

117. Ejuſdem.

In Therin.

Curtus erat hoſpes, ut et tumulus: non longa dicam.
Theris, Ariſtæi *filius*, Cretenſis, ſub me in longum.

118. ANACREONTIS.

In Fortes.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum,
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

119. GERMANICI.

In Themiſtoclem.

Pro ſepulchro vili ſtatue Græciam, ſtatue vero ſuper hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis-navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna vero ipſa Salamis ſuperſtet, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

120. PHI.

Digitized by Google

120. PHILIPPI.

In eos qui ad Thermopylas moriebantur.

O hoſpes, nuncia Lacedæmoniis, quod hic
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

121. Incertum.

Nomen mihi; quid autem hoc? patria vero mihi; quapropter et hoc?
Clari vero ſum generis; quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram gloriosè, reliqui vitam; quid ſi ingloriè?
Jaceo autem hic jam, Quis, cui hæc dicis?

122. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis,
Non ſepelis: tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

123. Incerti.

Licet me occultes, quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit omnia quæ fiunt.

124. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſanè dices verbum, veruntamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam.

125. ANACREONTIS.

In Agathona.

Pro Abderis mortuum infelicem robore Agathona
Univerſa ad rogum hæc inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum ſanguine gaudens Mars
Occidit inviſæ in turbine pugnæ.

126. GER-

Digitized by Google

126. GERMANICI.

In Themiſtoclem.

Hunc Themiſtocli vilem tumulum poſuit Magnes
Populus, cum, patria à Medis liberata,
Alienam ſubet terram et lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

127. Incerti, *hi vero*, NERONIS.

Me mortuo, terra miſta ſit igni,
Nihil curo: mea enim bene ſe habent.

128. Incerti.

In Viros haud Inſignes.

Tellus alma, ſenem, Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, ſuper te, laborum.
Etenim aſſidue tibi ſtirpem depegit olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit,
Et Cerere implevit, et aquæ ſulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit et pomiferam.
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, et vernas floribus orna herbas.

129. SIMONIDIS.

Qui multa edi, et multa bibi, et multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

130. CALLIMACHI.

Fatum vero quis bene novit craſtinum, quando et te,
Charmi, illum oculis heri in noſtris,
Proxima *die* deploratum ſepelivimus: nullam illa
Vidit pater Diophon rem luctuoſiorem.

Digitized by Google

131. ANTIPATRI.

In Nioben.

Solam cum liberis, mortuorum portitor, excipe me
Loquacem: ſufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium: intuere pueros
Et puellas, Phœbi ſpolia et Dianæ.

132. CALLIMACHI.

In Timonem.

Timon hominum-oſor hîc incolò, quin præteri.
Plorare cum juſſeris multa, præteri modò.

133. *In eundem.*

Timon (non enim amplius es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ: veſtrûm enim plures in Orco.

134. LUCIANI.

Puerum me quinquennem curarum expers pectus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum:
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, et paucorum vitæ malorum.

135. MELEAGRI.

In Uxorem.

Lacrymas tibi etiam infra ſub terra, Heliodora,
Dono pietatis reliquias ad Orcum,
Lacrymas infelices: multum deflendum autem in tumulum.
Libo monumentum deſiderii, monumentum charitatis,
Miſerabile enim, miſerabile meam te et inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.

Heu

Digitized by Google

Heu, heu, ubi deſiderabile mihi germen? rapuit Orcus,
  Rapuit: vigentem vero florem pulvis fœdavit.
At te ſupplex precor, Tellus alma, illam omnino lugendam
  Leniter tuo ſinu, o mater, amplectere.

136. Incerti.

In Senem.

Sexagenarius Dionyſius hîc jaceo
  Tarſenſis, qui uxorem non duxi; utinam vero neque pater.

137. JULIANI *Ægyptii.*

Ipſam Thiodoten pictor, utinam autem ab arte
  Aberrâſſet, et oblivionem dediſſet flentibus.

138. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortuam
  Excepit Proſerpinæ niger thalamus:
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto ferro
  Æquales amabilem capitis depoſuere comam.

139. Incerti.

Vides imaginem Caſſiæ illius prudentis,
Licet mortua ſit; virtutibus innoteſcit
Animæ forma potius, quam corporis.

140. CALLIMACHI.

Crethida fœcundo ore, doctam pulchrè ludere,
  Requirunt Samiorum ſæpe filiæ,
Dulciſſimam lanificii ſociam, ſemper loquacem: illa vero dormit
  Hic omnibus ſomnum debitum.

Fœcundo.] Anna Tanaq. Fabri vertendum jubet πολύμυθον, claram, celebrem.

141. HE-

Digitized by Google

141. HERACLIDÆ.

Hoſpes, Aretemias ſum: patria Cnidus: Euphronis veni
In lectum, partus dolorum non expers fui.
Duos autem ſimul pariens, hunc quidem reliqui viro ducem
Senectutis; illum vero abduco, monimentum mariti.

Duos.] *Liberos* ſubaudi.

142. DIOSCORIDIS.

In Servum.

Servus ego, ſane ſervus, liberali me in tumulo
Here Timanthe, tuum poſuiſti nutritorem:
Felicem, innoxiam producas vitam: ſin præ ſenectute
Ad me veneris, tuus ego, here, et in Orco.

143. LEONTII.

In Hectorem et Ajacem.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori vero Ajax
Balteum: utriuſque gratia fatalis *fuit*.

144. ARCHIÆ.

In Alexandrum Macedonem.

Cum Hectore quidem Troja ſimul occidit, nec amplius manus
Sublatus oppoſuit Danaïs irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit: patriæ itaque
Viris, non patriis viri inſignimur.

145. Incerti.

In Hippocratem.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet,
Phœbi à ſtirpe immortalis genitus.
Plurima tropæa morborum qui erexit armis Salutis,
Famam nactus magnam, non ſorte, ſed arte.

146. ISIDORI.

In Aucupem.

Viſco et calamis ab aëre ipſum *ſe* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
Nunquam vero alienam oſculatus eſt manum ventris gratia.
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem treceſimum cum vixiſſet *ad* annum, hic dormit,
Liberis poſtquam reliquiſſet viſcum, et pinnas, et calamos.

147. PLATONIS.

In Naufragos.

Naufragi ſepulchrum ſum, quod vero e regione, eſt agricolæ:
Adeo mari et terræ communis ſubeſt Orcus.

148. CALLIMACHI.

Utinam ne extitiſſent quidem celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin gemebundi ploraſſemus.
Nunc vero ille quidem in mari alicubi fertur mortuus, loco autem illius
Nomen et inane monumentum præterimus.

149. Ejuſdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in ponto
Navem ſimul et animam videt pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat: at ille ſane in mari
Mortuus; ego vero fruſtra nomen tumulus habens
Pronuncio veriſſimum hocce verbum: Fuge cum mari
Rem habere, Hœdis, navita, occidentibus.

Digitized by Google

150. ALCÆI.

Inviſa ſub Arcturo nautis navigatio: per gravem vero
Procellam Aſpaſio acerbam molita eſt mortem;
Cujus vadis præter tumulum, viator, corpus autem pontus
Cooperuit, Ægæo quod perfunditur mari,
Juvenum deflenda omnis mors; in mari vero
Plurimi lacrymoſæ luctus navigationis.

151. Incerti.

Navita, ne ſciſcitare cujus hic tumulus ſum,
At *tu* ipſe pontum ſortire benigniorem.

152. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater depoſuit Philippus
Hic, magnam ſpem, Nicotelem.

153. Ejuſdem.

Matutini Menalippum ſepeliebamus, ſole autem
Occidente Baſilo mortua eſt virgo
Sua manu: vivere enim, fratrem in ignem ubi poſuerat,
Non ſuſtinuit: duplex vero domus conſpexit malum
Patris Ariſtippi: mœſto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole-felicium orbam conſpicata domum.

154. ANTIPATRI.

In Orphea.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius ſaxa
Duces, non ferarum liberos greges.
Non amplius ſopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non ſtrepens mare.
Periiſti enim: te autem multum defleverunt filiæ
Mnemoſynes, mater vero præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis Orcum ne quidem diis poteſtas?

Digitized by Google

155. JULIANI.

In Archilochum.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Muſam viperino primus tinxit felle,
Sanguine fœdatò Helicone illo miti: novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tatite age præteri, viator, ne forte hujus
Commôris in tumulo crabrones nidulantes.

156. THEOCRITI.

In eundem.

Archilochum, et ſiſte, et intuere veterem poëtam
Illum Iambicum, cujus infinita gloria
Penetravit et ad heſperum, et ad auroram.
Certe quidem illum Muſæ et Delius amabant Apollo;
Adeo numeroſuſque erat, et dexter
Carminibuſque componendis, ad lyramque cantandis.

157. IONIS.

In Euripidem.

Non hoc tuum eſt monumentum, Euripide; at tu hujus:
Tua enim gloria monumentum hoc ornatur.

158. SIMONIDIS.

In Sophoclem.

Placide ſuper tumulum Sophoclis, placide hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undique floreat roſæ, atque amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens.
Ob doctrinam ſapientem; quam mellitus ille
Elaboravit Muſas inter et Gratias.

159. AN-

Digitized by Google

159. ANTIPATRI *Sidonii.*

In Anacreontem.

Floreat quatuor corymbis ornata, Anacreon, circum te hedera,
Molliaque pratorum purpureorum folia;
Fontes autem candidi ſurſum exprimantur lactis;
Suave-olenſque e terra dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi cinisque et oſſa voluptatem percipiant;
Siquidem ulla ad mortuos accedit lætitia.

160. CALLIMACHI.

In ſuum Patrem.

Quicunque meum præter tumulum fers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque, et genitorem.
Noris autem ambos utique hic: quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille vero cecinit majora invidia.
Nec invidia: Muſæ enim quoſcunque viderunt lumine pueros,
Uſque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

161. ANTIPATRI.

In Hermocrateam.

Viginti *ego* Hermocratea et novem liberos nixa
Nec unius *filii*, nec unius *filiæ* vidi mortem.
Non enim telis-percuſſit meos natos Apollo:
Non graviter deflendas Diana ſuſtulit virgines.
Contra autem illa quidem ſolvit mearum partus-dolores præſens,
Phœbus vero ad juventutem mares perduxit
Illæſos morbis. Vide quam merito præſto
Liberiſque et lingua modeſta *Nioben* Tantali-filiam.

162. MY-

162. MYRINI.

In Imaginem Thyrſidos Paſtoris, cujus Oves dormientis ipſe Amor paſcebat.

Thyrſis paganus, qui Nympharum oves paſcit,
Thyrſis, qui modulatur Panis par fiſtulæ,
Meridianus, vini-potor, umbroſa ſub hæc pinu dormit.
Servat autem ipſe ſumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ, excitate in-lupos-audacem
Paſtorem, ne ferarum præda fiat Amor.

163. CALLIMACHI.

In Pauperem.

Habui e tenui *re* modicum victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuria-afficiens quenquam, Tellus alma,
Micylus: ſiquid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque alii dii, qui me habetis.

In Egeſtatem.

Ad omnia timidus pauper eſt negotia,
Et omnes ſe contemnere putat.
Cui enim res tenuis eſt, aſperius
Fert omnia moleſta O Lampria.

164. ANTIPATRI.

In Thaletem.

Certe quidem parvum monumentum, gloriam vero ad cœlum uſque extenſam
Studioſiſſimi hujus Thaletis vide.

165. Incerti.

In Militiadem.

Omnes, o Militiade, *tua* laborioſa facinora norunt,
Perſæ *præſertim* et Marathon, tuæ virtutis ſacrata regio.

166. Incerti.

Digitized by Google

166. Incerti.

Filio pater hoc ſepulchrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum:
Erat vero juſtitia invidia velocior.

167. DIOGENIS *Laërtii.*

In Heraclitum.

Heraclitus ego *ſum*; quid me deorſum trahitis, o indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus.
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem,
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

168. ANTIPATRI.

In Diogenem.

Baculus, et pera, et duplex pannus philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

169. CALLIMACHI.

In Heraclitum.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, et ad lacrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterque
Solem in confabulatione condidimus: at tu quidem alicubi,
Hoſpes Halicarnaſſenſis, pridem cinis *es*:
Tuæ vero vivunt luſciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

170. LEONIDÆ.

In Epictetum.

Servus Epictetus, fui et corpore mancus;
Et paupertate Irus, et amicus immortalibus *diis*.

171. CALLIMACHI.

In Cleombrotum.

Effatus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in Orcum,

Nullum

Digitized by Google

Nullum morte dignum cum vidiſſet malum, ſed Platonis
Uno de Anima ſcripto perlecto.

172. Incerti.

In Obtrectatores.

Non inſcius ſcripſit Cimon hæc: Omni imminet operi
Momus, quem ne quidem heros Dædalus effugit.

173. JULIANI.

In Myronis Bovem.

Bubulce, quo procurrere me cogis: deſine pungere;
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

174. GALLI.

In Proculum ſigillo Tantali ornatum.

Hic priſtinus beatorum conviva, hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu.
Jam guttam mortalem deſiderat: invidus vero
Humor ſemper labio eſt inferior.
Bibe, dicit ſigillum, et myſteria diſce ſilentii:
Nos lingua præcipites hæc luimus ſupplicia.

175. LUCIANI, *hi vero,* ARCHIÆ.

In Echo.

Echo ſcopulos habitantem vides, amice, Panis comitem,
Repercuſſum ſonum recenturam,
Omnigeni oris loquacem imaginem, paſtoribus dulce
Ludicrum: Quæcunque dicis, totidem audiens abi.

176. Ejuſdem.

In Statuam Veneris Cnidiæ.

Tibi formæ ſuſpendi tuæ perpulchram imaginem,
Cypri, tua forma potius nihil habens.

177. JU-

Digitized by Google

177. JULIANI.

In armatam Venerem Spartæ.

Pallas Cythercam armatam dixit conſpicata:
Cypri, vin, ita ad judicium eamus?
Illa vero, molle cum riſiſſet, quo mihi ſcutum adverſum tollere?
Si nuda vinco, quid cum arma ſumpſero?

178. XENOCRATIS.

In Statuam Mercurii.

Mercurio ligneo quidam ſupplicavit, et lignum erat,
Dein ipſum ſublatum humi jecit: ab hoc vero aurum
Effluxit fracto: contumelia præbuit ſæpe lucrum.

179. *In Statuam Junonis Herculi mammam admoventis.*

Ipſam novercam finxit: quapropter mammam
In nothum faber non addidit lac.

180. *In Statuam Nemeſis.*

Nemeſis prædicit cubito frænoque,
Neque immoderatum quid facere, neque effrænia loqui.

181. *In Templum Æſculapii.*

Caſtum oportet *illum*, qui templum thure redolens introit,
Apparere. Caſtimonia autem eſt caſto eſſe animo.

182. POSIDIPPI.

In Statuam Temporis.

Quis, unde faber? Sicyonius. Quodnam vero nomen?
Lyſippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero ſummis *pedibus* incedis? ſemper rotor. Quid vero alas
Pedibus habes geminas? volo ventis ſublatus.
Manu vero dextra quid fers novaculam? viris documentum:
Acie omni me acutius eſſe.
Coma vero, quid in fronte? ut eam obvius prehendat.
Per Jovem partes *capitis* averſæ quapropter calvæ ſunt?
Semel enim alatis prætermiſſum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me artifex formavit veſtri gratia,
Hoſpes, et in veſtibulis poſuit documentum.

183. PLATONIS.

In Lavacrum.

Aut talis Cythercam peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, ſuam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne faſtidis parva, Grata ſequitur parva.
Parvus et Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris cum Gratiis et filio aureis-inſtructo jaculis
Cum hic laviſſet, mercedem dedit gratiam.

186. LU-

186. LUCIANI.

A Naufragis.

Glauco, et Nereo, et Ino, et Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, et Samothracibus Diis,
Servatus e pelago Lucillius hic tonſus ſum
Crines capitis; aliud enim nihil habeo.

187. MELEAGRI.

In Zenophilam.

Dulce melos, per Pana Arcadem, fiſtula canis,
Zenophila canora, dulce quiddam ſonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum reſpirare quidem ſinunt tempus.
Aut enim mihi Forma incutit amorem, aut rurſus Muſa,
Aut Gratia, aut quid dicam? omnino igne uror.

188. LUCILII.

Aui amare dele, Cupido, prorſus, aut amari
Adjunge: ut vel ſolvas amorem, vel miſceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, ſeneſcimus! non prædixi,
Aderunt cito diſſolutrices amoris?
Nunc rugæ, et capilli cani, et corpus lacerum,
Et os priores non amplius gerens gratias.
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut ſepulchrum vero jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium et arguta loquacitas, et laſcivus oculus, et cantus
Xanthippes, et ignis jam incipiens.
O anime, incendent te; hoc vero, qua ex parte, aut quando, et qui,
Non novi; ſcies, infelix, inter ardendum.

Digitized by Google

191. Ejuſdem.

Amatus eras, dives cum eſſes, Soſicrates; ſed pauper factus
Non amplius amaris: fames remedium en quale habet!
Illa autem, quæ prius te vocabat unguentum et dulcem Adonin,
Menophila, nunc tibi nomen quærit.
Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs? ægre ſane cognoſti
Iſtud verbum, Neminem nihil habenti *eſſe* amicum.

192. Ejuſdem.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc corollam, floribus plexam,
Mei ipſius decerptis manibus.
Eſt lilium, roſaque clauſa, roſcidaque anemone,
Et narciſſus mollis, et purpurea viola.
His redimita, deſine ſuperba eſſe:
Flores, et defloreſcis, et tu, et corolla.

193. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illa
Se habiturum nec amicum potiorem, nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium;
Nunc vero ille quidem alius planè accenditur igne, miseræ autem
Nymphæ, ut Megarenſium, nec ratio, nec numerus.

194. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter roſas Amorem;
Et alis prehenſum
Demerſi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum,
Et nunc intra meos artus
Alis titillat.

Digitized by Google

195. RUFI *Domeſtici.*

Omnia tui amo, ſolum vero tuum judicio caſſum oculum
Odi, odioſis hominibus ſe oblectantem.

196. PLATONIS.
In Donarium Laïdis.

Quæ inſolenter riſi ſuper Græcia, quæ amantium
Examen ad fores Laïs habui juvenum,
Paphiæ ſpeculum *ſuſpendo:* quoniam talis quidem ſpectari
Non volo, qualis vero eram olim, non poſſum.

197. HESIODI.

Ille quidem omnium optimus *eſt*, qui ipſe omnia viderit,
Sed et ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec ipſe videat, nec alii parere
In animum inducat, ille contra homo *eſt* inutilis.

198. *In Virtutem.*
Quæ dixerit verba Juno, Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules: ſcilicet labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. ARISTOTELIS.
Ad Hermiam.

Virtus laborioſa
Humano generi
Pulcherrimum aucupium vitæ;
Tuam propter, o virgo, formam
Et mori æmulatione dignum Græciæ fatum,
Et labores ferre tabificos et indefeſſos:
Tale menti injicis
Semenque immortale,
Auroque potius, et parentibus,
Somnoque dolores ſedante.

Te

Digitized by Google

Te autem propter Jove *natus* Hercules
Ledæque filii
Multa ſuſtinuere,
Factis prædicantes tuam potentiam.
Tuo vero præ amore Achilles
Ajaxque Orci domos adiere.
Tuamque propter amabilem formam
Atarnei alumnus
Solis viduavit lumina,
Quapropter decantatus geſtis *eſt:*
Immortaleſque ipſum ornabunt Muſæ
Mnemoſynes filiæ,
Jovis hoſpitalis reverentiam celebrantes,
Amicitiæque honorem fidæ.

200. Decerpta *ex* Theognide.

Nemo hominum perſuaſerit *te* malum virum amicum habere,
Cyrne: quid prodeſt iſte vir amicus factus?
Neque te e moleſto labore eripuerit, et damno,
Neque ſane boni *quicquam* habens, hujus te participem vult.
Improbis vero benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet.
Nec malis benefaciens, viciſſim receperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi vero unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt gratia.
At probi plurimum fruuntur *beneficio* accepto,
Memoriamque habent bonorum, et gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſane potus et cibi ſunt amici;
In ſeria autem re pauciores.

201. Malis

Digitized by Google

201.

Malis autem pie paucis cum facultatibus vivere.
Quam dives eſſe, injuſte opus adeptus.
In juſtitia autem comprehenſum omnis virtus ineſt:
Omniſque vir bonus *eſt*, Cyrne, juſtus qui eſt.
Divitias quidem Numen etiam improbiſſimo viro dat;
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Parit ſane ſatietas inſolentiam, cum improbum opes comitentur
Hominem, et cui non mens integra ſit.
Nunquam utique paupertatem animo peſtiferam viro iratus,
Neque egeſtatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim ſane librâm inclinat alias alii:
Alias quidem diteſcere, alias vero nihil habere.
Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum, quid nox et dies viro perficiat.

202.

Arietes quidem et aſinos quærimus, Cyrne, et equos
Generoſos, et quivis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generoſus vir, ſi ei pecunias multas det.
Nulla *fœmina* mali viri recuſat eſſe uxor
Divitis; ſed divitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant: et ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: Divitiæ miſcuerunt genus.

203.

Opes vero cui a Jove et cum juſtitia viro fuerint,
Et pure ſemper ac ſtabiliter permanent:
Si vero injuſte præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, ſive jurejurando, præter juſtum captans,
Statim quidem ferre lucrum videtur, in fine vero
Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.

204. Divitia-

Digitized by Google

204.

Divitiarum autem nullus *eſt* certus finis hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.

205.

Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam,
Factaque improba didicerunt, et verba maledica, et contumeliam,
Sperantes illos omnia dicere vera.

206.

Multi quidem mali ſunt divites, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper:
Opes vero hominum nunc hic, nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Bonoque eſt animo inque bonis poſitus, inque malis.
Si vero Deus malo viro facultates et divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.

207.

Nil nimis feſtina: tempus enim in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe vero ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens; quem Fortuna
Propenſa in magnum delictum tranſverſum agit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe,
Facile; quæ vero ſint utilia, ea mala *eſſe*.

208.

O improba paupertas! cur ceſſas *me* derelicto ad alium
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, et domum aliam obito, neque nobiſcum
Semper miſeræ hujus vitæ ſis particeps.

209. Opinio

Digitized by Google

209.

Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*; experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

210.

Neque malis laborans triſtare mentem, neque bonis
Oblectatus ſis repente, antequam finem extremum videris:
Multos ſane ſatietas viros perdidit dementes;
Noſſe enim arduum *eſt* modum, cum bona adſint.

211.

Ignavis vero benefacienti duo *ſunt* mala: nam et *ſe* ſuis
Privabit multis, et gratia nulla *habebitur*.

212.

Ne unquam laudaveris, priuſquam noveris virum clarè,
Ingenium, et modum, et mores qualis ſit.
Multi ſane fucatos, ſubdolos mores habentes,
Occultant, induti animum diurnum:
Horum vero indicat omnium tempus mores cujuſque.
Nam et ego rectam animi ſententiam longe jam extra perrexi;
Præveni que laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longe diſcedo.

213.

Timagora, multorum ingenium a longe inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſis ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus: alii vero virtutem pernicioſa paupertate.

214.

Spes inter homines ſola Dea bona eſt:
Alii vero *Dii* ad Olympum, *nobis* derelictis, abierunt.
Abiit quidem Fides magna Dea, abiitque virorum
Temperantia; Chariteſque, o amice, terram reliquerunt.
Juramentaque non amplius fida inter homines *ſunt* juſta,
Neque Deos ullus veneratur immortales.

Digitized by Google

Piorum vero virorum genus periit, neque jura
 Amplius cognoſcunt, neque ſane pietatem:
Sed donec quis vivat, et videat lumen ſolis,
 Pie ſe gerens erga Deos, Spem expectet:
Precetur vero Deos, et ſplendidas coxas adolens,
 Speique primæ et altimæ ſacrificet:
Conſideretque injuſtorum virorum obliquam rationem ſemper,
 Qui, Deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
 Turpibus ad mala facinora pactis initis.

215.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque grave
 Infortunium, niſi fatum finem impoſuerit:
Neque triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
 Mortalis vir donis, ſi velit, effugerit.

216. *Solonis quædam.*

Mnemoſynes et Jovis Olympii inclytæ filiæ,
 Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi a Diis beatis date, et ab omnibus
 Hominibus ſemper exiſtimationem habere bonam:
Eſſe vero jucundum hic amicis, inimicis autem aſperum:
 Illis quidem venerandum, his vero formidabilem aſpectu.
Pecunias autem cupio quidem habere; at injuſte poſſidere
 Nolo: poſt omnia conſequitur Pœna.
Opes vero, quas quidem Dii dederint, adſunt homini
 Stabiles ex imo fundo ad verticem *uſque*.
Quas vero homines colunt, ab injuria non rite
 Proveniunt, ſed injuſtis operibus inductæ,
Invitæ ſequuntur, ſtatimque immiſcentur calamitati;
 Principium a parvo incipit, velut ignis,
Leve quidem imprimis, ſed luctuoſum deſinit.
 Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.

217. ME-

217. MENANDRI.

Per Minervam, eximium probitas *eſt bonum*
Ad omnia, et mirificum viaticum vitæ.

218. MENANDRI.

Si lacrymæ nobis malorum erant medicina,
Semperque qui flevet ab ægritudine ceſſabat,
Mutaremus lacrymas, dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque reſpiciunt
Ad has, domine, ſed eadem via,
Sive plores, ſive non, ibunt.
Quid igitur proficimus? Nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lacrymas.

219. Ejuſdem.

Siquidem natus eras tu, Trophime, omnium *mortalium* ſolus,
Cum peperit mater te, ea lege ut perſtes
Facere quæ lubet, et fortuna perfrui bona ſemper,
Idque Deorum aliquis recepit tibi,
Merito indignaris: nam fefellit te,
Improbumque fecit. Sin iiſdem legibus,
Quibus nos, hauſiſti auram *hanc*
Communem (ut tecum magnificentius quid loquar),
Ferenda melius hæc, et reputanda ſunt;
Summa vero rationum *huc redit:* Homo es,
Quo mutationem citius in ſublime, et denuo
Humilitatem nullum animal ſuſtinet:
Et valde merito: infirmius enim cum ſit
Natura, maximis verſatur in adminiſtrandis rebus;
Cum vero deciderit, multa conterit egregia.
Tu vero neque eximia, Trophime, amiſiſti
Bona, nunc autem ſunt modica etiam, quæ tibi *contigerunt* mala.
Quare moderatione quadam, et, quod nunc te dolet, fer.

220. MENANDRI.

In Moroſos.

De divitiis crapas, re inſtabili:
Siquidem enim noſti has manſuras tecum
In omne tempus, cuſtodias *velim*, nemini
Alii impertiens, ſed ipſe ſolus poſſeſſor.
Si autem nihil a te, ſed a Fortuna omnia habes,
Quid invideas, o pater, horum cuiquam?
Ipſa enim alii forſan indigno cuidam
Adempta tibi omnia ſuperaddet rurſus.
Quapropter ego te dico oportere, quamdiu
Sis dominus, uti liberaliter, pater,
Ipſum ſuccurrere omnibus, opulentos reddere,
Quam plurimos potes per te; hoc enim
Immortale eſt; et, ſi unquam impegeris,
Inde erit idem ipſum tibi *denuo*.

221. PHILEMONIS.

Quicunque dicit eorum prorſus, quæ ad rem pertinent, nihil,
Prolixum judica, licet duas *tantum* dixerit ſyllabas;
At bene dicentem ne judices eſſe prolixum,
Ne quidem quantumvis dixerit multa, et multo tempore.
Argumentum vero hujus rei Homerum ſume:
Is enim nobis myriades verſuum ſcribit,
Tamen ne unus quidem Homerum dixit prolixum.

222. SIMYLI.

Nec natura ſufficit ſine arte
Ad quodvis ſtudium omnino cuiquam;
Nec rurſus ars natura deſtituta.
Sed et his pariter duobus conſociatis
In unum, inſuper oportet adſciſcas ſumptum,
Amorem, uſum, tempus opportunum, diem-longum, aptum-
Judicem, dicta qui valet comprehendere. [a-natura
In quocunque enim horum quis defecerit,
Non attingit finem propoſiti.
Natura, voluntas, induſtria, diſciplina,

Sapi-

Sapientes reddunt bonoſque; annorum autem ſane
Numerus nihil aliud præter ſenectutem fert.

223. EVENI.

Multis contradicere quidem mos *eſt* de omni pariter *re*,
Recte autem contradicere, non jam hoc in uſu *eſt*.
Et ad hos ſane ſatis eſt verbum illud unum vetus;
Tibi quidem hæc videntur, mihi vero illa.
Prudentes vero quis perſuaſerit celerrime dicendo bene:
Qui quidem et facillime docilis ſunt ingenii.

224. CALLIMACHI.

In Jovem.

Ultimi verſus primi Hymni.

Salve plurimum, Saturnie omnium ſupreme, dator bonorum,
Dator incolumitatis: tua vero opera quis canat?
Non fuit, non erit. Quis utique Jovis opera canet?
Salve, Pater, ſalve iterum, da vero virtutemque opeſque.
Neque *enim* ſine virtute opulentia novit homines amplos facere,
Nec virtus *ſine* opibus. *Tu* vero da virtutemque et opulentiam.

225. Ex Hymno.

In Lavacrum Palladis.

Ne unguenta, lotrices, Palladi, neve alabaſtros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: nec ſpeculum; ſemper venuſtus eſt oculus illius.
Ne quidem, cum Idæ Phryx *Paris* dijudicabat litem,
Vel in Orichalcum magna Dea, vel Simoëntis
Inſpexit vorticem in perlucentem:
Nec Juno: Cypris vero, pellucido ære ſumpto,
Sæpe eandem bis tranſpoſuit comam.

226. PHILEMONIS.

De Agro.

Jure optimo tenenda poſſeſſio eſt mortalibus ager,
Quorum natura eget enim, diligenter fert,

Jumenta,

Digitized by Google

Frumenta, oleum, vinum, caricas, mel.
Vaſa autem argentea ſunt, et purpura
Tragœdis *quidem* accommoda, non *autem* vitæ.

227. MENANDRI.

De Superbia.

Argentum, juvenis, tibi videtur.
Non neceſſariorum indies modo
Æſtimationem præſtare poſſe, panium, opſoniorum,
Aceti, olei, ſed et majoris alius cujuſpiam.
Immortalitatis vero non poteſt, ne quidem ſi congeſſeris
Tantali talenta illa celebrata.
Verum ubi morieris, hæc relinques aliis.
Quorſum igitur *hæc* dico? neque ipſe, ſi abunde opum tibi ſit,
Confidas iſti, neque pauperes contra
Nos deſpicias; verum felicitatis perpetuo tenore
Præbeas teipſum aſpectantibus dignum.

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

228. *In Lyram.*

Volo dicere Atridas,
Volo etiam Cadmum canere:
Barbitus vero chordis
Amorem ſolum ſonat.
Mutavi nervos nuper,
Et lyram univerſam.
Et ego quidem canebam labores
Herculis: Lyra vero
Amores reſonabat.
Valeatis deinceps nobis,
Heroës: Lyra enim noſtra
Solos amores canit.

Digitized by Google

229. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vertitur ubi Urſa jam
Ad manum Boōtæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor ſuperveniens mihi
Forium pulſabat repagula.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis ſomnia.
Amor vero, Aperi, inquit;
Infans ſum, ne formida.
Madeo autem *pluvia*, et illunem
Per noctem deerravi.
Miſertus ſum, his auditis;
Statimque accenſa lucerna,
Aperui, et puerum quidem
Conſpicio, geſtantem arcum,
Alaſque, et pharetram.
Ad focum vero cum collocaſſem,
Palmis manus illius
Refovebam, e capillis autem
Exprimebam manantem aquam.
Ille vero, ſimul frigus *ſe* remiſit,
Age, inquit, experiamur
Huncce arcum, ſiquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit vero, et me ferit
Medium jecur, ut œſtrum.
Subſilit autem cachinnans,
Hoſpes, vero dixit, una gratulare;
Cornu illæſum quidem eſt,
Tu vero cor dolebis.

230. *Ad*

Digitized by Google

230. *Ad Se.*

Dicunt mihi feminæ,
Anacreon, ſenex es.
Sumpto ſpeculo, cerne
Comas quidem non ſupereſſe,
Nudam vero tibi frontem.
Ego autem comas quidem,
Sive ſuperſunt, ſeu abierunt,
Non novi: hoc vero novi,
Senem *eo* magis
Decere jocose ludere,
Quo propius fatalia.

231. *In Amorem.*

Lubet, lubet amare.
Suadebat Amor me amare;
At ego, habens animum
Inconſultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu ſublato,
Et aurea pharetra,
Ad pugnam me provocabat.
At ego, ſumpto in humeris
Thorace, ut Achilles,
Et haſtilibus et ſcuto,
Pugnabam cum Amore.
Mittebat, ego vero fugiebam.
Ut autem non amplius habuit ſagittas,
Indignabatur, dein ipſum ſe
Emiſit pro ſagitta.
Medius autem cordis mihi
Subiit, et me ſolvit.
Fruſtra vero teneo ſcutum;
Quid enim objicerem extra,
Pugna intus me occupante?

232. In

Digitized by Google

232. *In Amorem.*

Muſæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quo liberet Amorem.
Si vero liberarit quis illum,
Non exit: manebit vero:
Servire doctus eſt.

233. *In Amorem.*

Amor olim inter roſas
Cubantem apem
Non advertit, ſed vulneratus eſt,
Digitum vero morſus
Manus, ululavit.
Curſu autem et pennis allatus
Ad formoſam Cytheream,
Perii, mater, dixit,
Perii, et emorior.
Serpens me percuſſit parvus
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa vero dixit, ſi aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, dolent illi,
Amor, quotquot tu feris?

234. *In Cicadam.*

Beatam prædicamus te, Cicada,
Quod ſummis in arboribus,

Digitized by Google

Exiguum rorem potus,
Rex tanquam, canis.
Tua enim ſunt illa omnia,
Quotcunque ſpectas in agris,
Et quotcunque afferunt Horæ.
Tu vero cum agricolis pacem colens,
Nulla ex te quicquam lædens:
Tu vero honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis propheta.
Amant quidem te Muſæ,
Amat quoque Phœbus ipſe,
Canoramque dedit cantilenam.
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantu amans,
Doloris expers, ſanguinis et carnis expers,
Prope es Diis ſimilis.

235. *In Amorem.*

Moleſtum non amare,
Moleſtius vero et amare:
Moleſtius vero omnium
Fruſtra eſſe amantem.
Genus nihil ad amorem:
Sapientia, mores calcantur.
Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille,
Qui argentum adamavit.
Ob hoc non frater,
Ob hoc non parentes.
Bella, cædes ob iſtud,
Quodque pejus, perimus
Ob hoc nos amatores.

Digitized by Google

236. MOSCHI.

Amor Fugitivus.

Venus Amorem filium altum inclamabat, i. e. *alta clamans dicebat*,
Si quis in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus eſt: Index munus habebit.
Eſt autem Puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum,
Corpore non albus, verum igni ſimilis: oculi ipſius
Acres et flammei, mala mens, dulcia verba?
Non enim idem ſentit et loquitur; ut mel, vox eſt;
Sed, cum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus Puer, crudelia ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, et Inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros et mulieres, viſceribus autem inſidet.
Arcum habet valde exiguum, ſuper arcu vero ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur,
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia; multo vero magis quæ ipſi eſt
Parva fax, Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſerearis.
Et ſi quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque ſi voluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
Si vero dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt arma,

Digitized by Google

Ne quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*: igne enim omnia tincta ſunt.

237. PYTHAGORÆ, *Aurea Carmina.*

Primum Deos immortales, ut lege ordinatum eſt,
Cole, et jusjurandum obſerva, deinde Heroas præclaros:
Et inferos Dæmonas venerare, legitima *eis ſacra* faciens:
Parenteſque honora, et qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum vero tibi amicum virtute fac quiſquis *eſt* optimus,
Lenibus autem cede verbis, factiſque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati cauſa.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterum his ſuperior eſſe aſſueſce,
Ventre quidem primum, et ſomno, et libidine,
Et iracundia. Turpe vero quippiam nunquam feceris, nec cum alio,
Nec tecum: ſed omnium maxime teipſum reverere;
Deinde juſtitiam exerce, et verbis et factis.
Neque inconſiderate te in ulla re gerere aſſueſce;
Sed noris quod omnibus Fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ vero alias acquiri volunt, alias perdi.
Quaſque divina ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habeas, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen illis decet, quantum potes. Sic vero cogita:
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi vero ad homines tam mali quam boni ſermones
Accidunt: quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto*. Mendacii vero ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficiatur:
Nemo nec verbis te deceptum adegerit, neque omnino factis,
Ut facias dicaſve quod tuo animo non melius eſt.

Conſulta

Conſulta ante opus, ut ne ſtulta *inde* exiſtant.
Stolidi utique eſt et facere et dicere inconſiderata viri:
Verum ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; ſed diſce
Quæcunque opus eſt: atque ita jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neque ſanitatem corpoream neglectui habere oportet,
Sed modum in potu, cibo et exercitiis
Adhibere; modum autem voco id, quod tibi dolorem non creaverit,
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicatum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent,
Ne ſumptus importune facias, velut honeſti ignarus;
Nec illiberalis ſis, modus quippe in omnibus optimus.
Fac autem ea quæ tibi non nocuerint: et rationes ſubduxeris ante opus.
Neque ſomnum languentibus oculis admiſeris,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* obieris:
Quo tranſilii? quid autem feci? quid mihi, cum oportuit, non peractum eſt?
Exorſus autem a primo percenſe: et, deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpa *te*; bonis vero delectare.
Hæc elabora, hæc meditare; hæc opus eſt te adamare:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent.

238. PHILISCI.

Vir juſtus eſt, non quivis injuriam non inferens,
Sed qui, inferre injuriam cum valet, non vult:
Neque, qui parva accipere abſtinuit,
Sed qui magna perdurat non accipere,
Cum habere poſſit et poſſidere impune.
Nec quiſquis hæc omnia præſtat quovis modo,
Sed qui, doli-neſciam ſinceramque habens naturam,
Eſſe juſtus, et non videri eſſe ſtudet.

Digitized by Google

239. BIONIS.

Idyllium III.

Auguſta mihi Venus adhuc dormienti adſtabat,
Infantulum Amorem pulchra manu ducens.
Ad terram nutantem; talique me affata eſt modo:
Canere mihi, chare paſtor, acceptum Cupidinem doce.
Sic dixit, et illa quidem abiit; ego vero, quæ paſtoritia carmina modulatus eram.
Stultus, utpote volentem diſcere Amorem docebam,
Ut invenit obliquam tibiam Pan, ut tibiam Minerva,
Ut teſtudinem Mercurius, citharamque ut dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: Ille vero non curavit *meas* fabulas,
Sed mihi ipſe canebat amatoria, et me docebat
Mortalium immortaliumque amores, et Matris opera.
Et ego oblitus ſum quidem eorum, quæ Amorem docebam;
Quæ vero me Amor docuit amatoria, omnia didici.

240. PHILEMONIS.

Graviora mala reddunt plerique, here,
Ipſi ſua culpa, quam ſunt ea ſuapte natura.
Nempe, mortuus eſt filius, vel mater cuipiam,
Vel per Jovem aliorum neceſſitudine conjunctorum quis,
Siquidem hoc ne acceperit: Mortuus eſt, mortalis enim erat,
Tantundem ſit malum, quantum revera fuit.
Si vero, vita non vitalis, non amplius tuebor,
Deperiit: Si *inquam* ſecum iſta conſideret,
Ad mala is alia conſarcinat mala.
At qui ratione recte ſubducta omnia ſecum conſideret,
Quod dolet deducit, quod juvat vero aſſumit.

241. EURIPIDIS.

Creſphontes.

Pax profundis *florens* opibus,
Et pulcherrima beatarum Dearum,

Deſiderium

Deſiderium mihi tui *creſcit*, quum adeo moraris.
Veritus ſum vero, ne prius laboribus
Superaverit me ſenectus, quam
Tuum venuſtum *detur* tueri florem,
Et decentibus-junctos-choreis cantus,
Corolliſque gaudentes comeſſationes.
Adventa mihi, venerabilis, hanc urbem;
Inviſam ſeditionem arce ab ædibus,
Inſanientemque diſcordiam,
Acuto gaudentem ferro.

242. MENANDRI.

———Illum beatiſſimum prædico,
Quicunque luctus-expers, Parmenio, contemplatus
Pulchra hæc, quam primum abiit, unde venit.
Solem illum communem, ſidera, aquam, nubes,
Ignem. Eadem, centum licet annos vivendum ſit,
Videbis præſentia, annos licet paucos admodum,
Pulchriora his alia nunquam videbis.
Panegyrin crede quandam eſſe tempus
Hoc quod dico, peregrinationem hanc ſupra;
Turbam, forum, fures, aleæ luſus, occupationes.
Si primus exieris, divertes melius:
Abiiſti enim viatico inſtructus, inviſus nemini;
Qui diutius moratur, delaſſatus deceſſit.
Et male ſeneſcens, alicujus rei indigus fit,
Jactatus hoſtes invenit, inſidias aliunde ſenſit.
Non felici morte deceſſit, qui ad ſenium pervenit.

243. PHILEMONIS.

O Cleon, deſiſte nugari, ſiquidem pigreris diſcere,
Orbam auxilio tibi vitam imprudens reddes:
Neque enim naufragus, niſi terram prehenderit allatus,
Unquam ſe ſervare valuerit; neque vir egenus cum fiat,

Artem

Digitized by Google

Artem nullam edoctus valeat tuto vitam agere.
Sed, *inquies*, opes ſuppetunt nobis. Quæ quidem celerrime pereunt.
Sunt poſſeſſiones, domus. Fortunæ autem viciſſitudines non ignoras,
Quod opulentum reddit mendicum craſtino die.
Si quis vero ex nobis in Artis portum penetraverit,
Anchoram ibi jacit alligatam ſecuritatis cauſa.
Si vero indoctus tempeſtate fors jactatus fuerit,
Contra egeſtatem in ſenectute nihil habet perfugii.
At ſodales, et familiares tui, per Jovem,
Symbolam conferent ne optes amicorum periculum facere;
Sin minus, ſcies illos nihil aliud eſſe, præter meram umbram.

244. PHILEMONIS.

Per Jovem Maximam, putabam, Soſia,
Ego quidem olim pauperes vivere ſolos
Doloribus affectos. Divitum vero vitam
Hilare quiddam eſſe, et lætitiam parere.
Nunc vero eorum differre quotidianis
Impenſis ſolummodo vitam cerno:
Miſerias vero habere majores, *quotquot* fortunis majores ſunt.

INDEX

Digitized by Google

INDEX

ALPHABETICUS,

ſecundum Numerum

EPIGRAMMATUM

CONCINNATUS.

A.		Num.
ΕΙΣ Ἀγάλματα τινὰ	In Statuas quaſdam	176, &c.
Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνιστὰς	In Certamina,	1, 2,
Εἰς Ἀγρὸν	Agrum	226
Ἀλέξανδρον τὸν Μακέδονα	Alexandrum Macedonem	144
Ἄμπελον	Vitem	3
Ἀνακρέοντα	Anacreontem	159
Ἀνακρέοντος Μέλη τινὰ	Ex Anacreonte Carmina quædam	228, &c.
Εἰς Ἀναπήρους	In Mutilos	4
Ἄνδρας ἀγαθοὺς	Viros bonos	112 ad 118
Ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους	Viros obſcuriores	128
Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρείους	Fortitudinem et Fortes	5, 6, 118, 128, 129, 130

Digitized by Google

Εἰς Ἀνθρώπινον βίον	In vitam humanam	22 ad 23
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem	10
Ἀπειλὰς	Minas	11
Ἀρετὴν	Virtutem	12, 198
Ἀρτέμιδος ναὸν	Templum Dianæ	58
Ἀρχίλοχον	Archilochum	155, 156
Ἀσκληπίου ναὸν	Templum Æſculapii	181
Ἀστρόλογον	Aſtrologum	91
Ἄσωτον	Intemperantem	13
Αὐλητὴν	Citharœdum	14
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam	15 ad 20
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris	176, 177
Ἀφύλακτον	Domum incuſtoditam	98, 99
Ἀχαρίστης	Ingratos	41, 42, 43

B.

Βίωνος	Bionis	239
Εἰς Βρέφος	In Puerum	33

Γ.

Εἰς Γέροντα	In Senem	136, 137, 138, 139, 140, 141
Γῆρας	Senectutem	34
Γραῖαν	Anum	92, 93
Γραφίδα	Calamum Scriptorium	35
Γυναῖκα	Uxorem	135

Δ.

Εἰς Δένδρα	In Arbores	36, 37
Δία	Jovem	224
Διογένη	Diogenem	168
Δοῦλον	Servum	142
Δυσειδεῖς	Deformes	94, 95, 96
Ἐν Δυσκόλῳ	In Moroſum	220
Εἰς Δυσπραγίαν	In Infelicitatem	38

Εἰς

E.

Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα	In Hectorem et Ajacem	143
Ἐπαίνους	Laudes	59
Ἐπίκτητον	Epictetum	170
Κλεόμβροτον	Cleombrotum	171
Ἑρμίαν	Hermiam	199
Ἑρμοκρατείαν	Hermocrateam	161
Ἑρμῦ ἄγαλμα	Statuam Mercurii	178
Ἔρως δραπέτης	Amor fugitivus	236
Ἔρωτας	Amorem	40, 229, 231, 232, 233, 235
Περὶ Εὐγενείας	Nobilitatem	78
Εἰς Εὐριπίδην	Euripidem	157, 241
Εὐχὴ	Preces	44

Z.

Εἰς Ζηνοφίλαν	In Zenophilam	187 ad 190

H.

Εἰς Ἡράκλειτον	In Heraclitum	167, 169
Ἥρας θηλαζούσης ἄγαλμα	Statuam Junonis lactantis	179
Ἡσιόδον	Heſiodi	197
Ἠχοῦς ἄγαλμα	Statuam Echus	175

Θ.

Εἰς Θαλῆν	In Thaletam	164
Θάνατον	Mortem	46, 47, 48, 49
Θεμιστοκλέα	Themiſtoclem	119, 126, 127
Θεόγνιδος τινά	Ex Theognide quaedam	200
Εἰς Θεὺς	In Deos	50, 51
Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας	In eos qui ad Thermopylas occubuerunt	120 ad 125
Θουκυδίδην	Thucydidem	55

Digitized by Google

Εἰς Ἰξευτὴν	In Aucupem	146
Ἱπποκράτην	Hippocratem	145
K.		
Εἰς Καιροῦ ἄγαλμα	In Statuam Temporis	182
Κλέπτας	Fures	97
Κόλακας	Adulatores	53, 54
Κρεσφόντης	Creſphontes	241
Λ.		
Λαΐδος ἀνάθημα	Laïdis carmen votivum	196
Εἰς Λουτρὸν	In Lavacrum ſeu Balneum	183, 184, 185
Λύραν	Lyram	228
M.		
Εἰς Μένανδρον	In Menandrum	30, 101, 217 ad 220, 227, 242
Μενέστρατον Κυνικὸν	Meneſtratum Cynicum	111
Μετριότητα	Mediocritatem	56, 57
Μιλτιάδην	Miltiadem	165, 166
Μύρωνος βοῦν	Myronis Bovem	173
Μυρίνα	Myrini	162
N.		
Εἰς Ναυαγήσαντας	In Naufragos	147 ad 152
Ναυτιλίαν	Navigationem	59, 186
Νεμέσεως στήλην	Nemeſis Columnam	180
Νιόβην	Nioben	131
ἀεὶ Νοσοῦντας	Semper Ægrotos	52
O.		
Εἰς Οἶκον ἀφύλακτον	In domum incuſtoditam	98, 29
Ὅμηρον	Homerum	65
Ὀρφέα	Orpheum	154

Eis

Π.

Εἰς τῆς Παλλάδος λετρὰ	In Lavacrum Palladis	225
Παραμυθίαν	Solatium	63
Πατέρα ἑαυτῦ	Patrem ſuum	160
Πατρίδα	Patriam	64
Πλουτῦντας	Divites	61, 62
Πρόνοιαν	Providentiam	68
Πτωχὸν καὶ Πενίαν	Pauperem et Egeſtatem	163
Πυθαγόρου Χρυσᾶ Ἔπη	Pythagoræ dicta aurea	237

Ρ.

Εἰς Ῥήτορας	In Oratores	100, 101
Ῥώμην	Romam	7

Σ.

Εἰς Σιωπὴν	In Silentium	67
Σόλωνός τινα	Solonis quædam	216
Σοφίαν	Sapientiam	69
Σοφοκλῆν	Sophoclem	158
Σωφροσύνην	Temperantiam	70

Τ.

Εἰς τρόευμα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ	In Poculum ſigillo Tantali ornatum	174
Τέττιγα	Cicadam	45, 234
Τίμωνα	Timonem	132, 133, 134
Τύχην	Fortunam	71 ad 77

Υ.

Εἰς Ὑβρίστας	In Contumelioſos	102, 103, 104, 105, 172
Ὑγίειαν	Salutem	88

Εἰς

INDEX.

Φ.

Εἰς Φειδωλοὺς	In Parcos	106 ad 110
Φθόνον	Invidiam	79, 80, 81
Φιλαργύρους	Avaros	82
Φιλήμονος	Philemonem	240, 243, 244
Φιλίαν	Amicitiam	83, 84, 85
Φρόνησιν	Prudentiam	86
Φροντίδας	Curas	87

Χ.

Εἰς Χελιδόνα	In Hirundinem	60
Χρόνον	Tempus	89, 90
Χρυσᾶ Ἔπη	Aurea Carmina	237

FINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google